

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Cord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

SAFE No. 77

20 cent

No. 1209

„Gevlucht” glide Baxter.

☛ Elke aflevering bevat een volledig verhaal. ☚

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

Safe No. 77

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

DE TREINBOTSING.

Als een stormwind suisde een groote, gesloten automobiel over den straatweg van Versailles naar Parijs.

Het was zes uur in den namiddag en reeds begon de korte herfstdag ten einde te loopen.

Aan den westelijken gezichtseinder vertoonde een lange oranjestreek de plek, waar de zon onder was gegaan en nog slechts een zwak en onbestemd licht deed de gele bladeren, die nog niet afgevallen waren, gloeien.

De natuur in haar felle herfsttinten was wonderbaar mooi. De wind blies zachtkens door de takken en onder de boomen had zich een bruin bladerentapijt uitgestrekt, dat den voet van den eenzamen wandelaar diep deed wegzinken en onhoorbaar maakte.

Vóórt suisde de auto! De inzittenden, twee

onberispelijk gekleede heeren, schenen echter geen oog te hebben voor de heerlijke natuur, die hen omringde. Zij staarden beiden somber voor zich uit, blijkbaar vervuld van ernstige gedachten.

De eene, waarschijnlijk de oudste der twee, was een slank man met donker, eenigszins grijzend haar. Zijn sierlijke gestalte was gekleed in een keurig passend, gekleed costuum van zwart laken. Hij had lakschoenen aan, waarover wit zijden slobkousen, hetgeen een fijn contrast maakte met zijn overigens donker costuum, want ook de dunne overjas met cape, die hij over zijn costuum droeg, was donker en werd slechts verlevendigd door de donkerroode satijnen voering, die bij de geringste beweging van den drager te zien kwam.

Het gelaat van dezen reiziger, dat fijn besneden was, stond strak en hij staarde zonder onderbreking naar buiten, schijnbaar echter zonder iets te zien. De koele, grijze oogen bewogen zich niet en het eenige, dat er op duidde, dat het hooge blanke voorhoofd gedachten verborg, was het feit, dat nu en dan die oogen met een koude metaalglans schitterden.

Zijn metgezel was veel jonger. Hij was wel een hoofd kleiner en zijn gestalte was eer gevuld dan slank te noemen. Hij was blond en had levendige blauwe oogen, die nu echter ook somber voor zich uit starden, terwijl aan zijn nu bleeke wangen te zien was, dat zij gewoonlijk door een blos verlevendigd werden.

Hij was even onberispelijk gekleed als zijn metgezel, behalve dat hij geen slobkousen droeg.

Ook het gelaat van den reusachtigen chauffeur, die de auto bestuurde, stond strak en of schoon hij al zijn aandacht noodig had voor zijn werk, daar de wegen door den neerslaanden nevel glad begonnen te worden, scheen het alsof ook hij door sombere gedachten werd geplaagd.

Dit was ook inderdaad het geval, want de chauffeur, James Henderson geheeten, was zeer aan zijn meester gehecht en diens toekomstig lot vervulde hem met groote bezorgdheid. Hij was op weg naar het Bois de Boulogne, waar tegen het vallen van den avond een duel zou plaats vinden tusschen zijn meester en den Markies Raoul de Frontignac.

Henderson wist, dat deze rit misschien de laatste van zijn meester, aan wien hij als een kind gehecht was, kon zijn. Hij wist, zonder dat hem dit gezegd was, dat zijn meester nimmem, zelfs niet uit zelfverdediging, een medemensch zou dooden en daar de bepalingen van het duel luiden: Schieten „ad libitum” tot een der partijen gedood is, was het niet moeilijk te voorspellen wie als offer zou vallen.

Terwijl Henderson zijn oogen onafgewend op den weg gericht hield, bleef deze gedachte hem plagen en hij gevoelde zich niet bij machte haar van zich af te schudden.

Zijn meester Lord Chesterfield, een der leden van den ouden Engelschen adel, scheen reeds met het leven te hebben afgerekend. Stil en onbeweeglijk zat hij naar buiten te staren met oogen die niets zagen. Hij was de lange slanke reiziger en in de oogen van zijn metgezel zou men, indien de vallende duisternis dit niet betlette, nu en dan een traan kunnen zien schitteren. Want ook deze metgezel van den Lord, die niemand anders was dan zijn medewerker Charles Dixon, had zijn metgezel lief als een vriend.

Zij waren ook vrienden geworden deze beide mannen; het lot had hen onafscheidelijke gezellen gemaakt en het vooruitzicht van een afscheid voor immer stemde beiden wanhopig.

— Kan niets je besluit veranderen? vroeg Dixon, nadat beiden wel een kwartier achtereen gezwegen hadden, terwijl hij schuw naar zijn vriend opkeek, als verwachtte hij reeds een ontkennend antwoord.

— Niets, Charles, antwoordde Lord Chesterfield, terwijl hij zijn vriend met een meewarig glimlachje aanzag. Het eenige wat nog gedaan kan worden, dat ik dan ook doen zal en waarop ik ook nog werkelijk eenige hoop heb, is, dat ik den markies een uiteenzetting kan geven van mijn gedrag. Ik moet echter bekennen, dat ik vrees, dat mijn tegenstander mij daarvoor geen gelegenheid zal geven. De man is verblind door de liefde en wij weten allemaal wat dat beteekent.

Dixon knikte met het hoofd, ten bewijze, dat hij begrepen had, maar antwoordde niet. Hij bleef met droge, strakke oogen uit het venster van de auto staren en zag het zich steeds meer en meer in nevelen hullende herfstlandschap aan zich voorbij snellen.

Maar spoedig zou er leven in deze bijna beweginglooze figuren komen.

De automobiel reed nu op een weg, welke evenwijdig liep met den spoorweg en juist op dat oogenblik wam een trein de auto achterop.

Hoe snel de vaart van de auto ook was, de trein haalde den wagen langzaam maar zeker in, kwam hem op zij en streefde hem voorbij.

Onwillekeurig keken de beide mannen het voorbijsnellende gevaarte, dat over de rails donderde, na.

Daar naderde de trein een kleine brug, die over een stroom geslagen was.

Eensklaps sprongen de beide reizigers in de automobiel, als door den druk op een geheime veer, gelijktijdig op, uitten een gesmoorden kreet en starden met groote wijd geopende oogen naar den trein.

Direct daarbovenop klonk een heftige, doffe slag, een vuurstraal, een ontzettende gerommel als het wegstervend geraas van een ver verwijderden donderslag en daarna... daarna... een onwerkkelijk opstijgen van menschelijke stemmen, een luid gebrul als of duizenden weerlozen gemarteld worden, een gillen, een krijschen, een jammeren, zóó hevig, zóó hartverscheurend, dat de eerste gedachte is, de handen voor de ooren te slaan en weg te loopen, zoo snel en zoo ver als maar mogelijk is.

Zonder dat Lord Chesterfield in de spreekbuis het bevel moest geven te stoppen, remde Henderson al, maar nog vóór de wagen geheel

stil stond, waren de beide reizigers er reeds uit gesprongen en liepen snel naar den kant van den weg.

Met een korten aanloop sprongen beiden over de sloot, liepen over een stuk weiland en kwamen eindelijk, terwijl hun fluitende ademhaling over hun geopende lippen kwam, hijgend op het tooneel van de ramp aan.

Wat was er dan gebeurd?

Terwijl de beide manen uit het portierraam van de auto staarden en den trein naogden, hadden zij plotseling gezien, dat de grond als het ware onder het gewicht van de locomotief wegzakte en met onverminderde vaart was het groote zwarte gevaarte met een doffen slag tegen de brugboog gereden, die als een stuk bordpapier in elkaar gedrukt werd.

Maar de locomotief d  railleerde, kantelde en sleepte in haar vaart den staart met personenwagens, die hij trok, mede.

Met dof rommelend geraas waren de wagens gevallen, over elkaar heen getuimeld, in elkaar geschoven en opengereden, al wat een oogenblik te voren in de coupés leefde en hoopte en babbelde en lachte, naar een poel van bloed, tranen en ellende meesleurende.

Toen Lord Chesterfield en Dixon op het terrein van de ramp kwamen, stonden zij voor een chaos van gebogen ijzer en versplinterd houtwerk, waar hartverscheurende kreten uit opstegen. Slechts een paar wagens waren op de rails gebleven en de doodelijk verschrikte passagiers klommen de portierraamen uit.

Sommigen vluchtten in hun waanzinnigen angst en vertwijfeling het veld in om maar uit dien poel van bloed en ellende te geraken, maar eenigen van de moedigsten zetten de tanden op elkaar en begonnen hulp te verleenen aan de ongelukkigen, die onder en naast de vernielde spoorwagens lagen en niet onmiddellijk gedood waren.

Onder die weinigen mengden zich ook de beide vrienden. Zij deden wat zij konden om de pijn en het leed te verzachten van de talloozen die, somwijlen afschuwelijk verminkt, kermden en smeekten om den verlossenden dood.

Was de arbeid in dezen poel van ellende reeds moeilijk genoeg, hij werd nog verzwaard door de duisternis, die snel begon te vallen, maar weldra lekten de vlammen hoog op, want het vuur uit de locomotief had zich verspreid en aan de vernielde wagens medegeedeeld.

Maar nu daagde ook spoedig hulp op. Een der geredde passagiers had de tegenwoordigheid van geest gehad om onmiddellijk naar Parijs te telefoneeren en reeds een kwartier nadat het ongeluk geschied was, vertrok een

steeds gereedstaande hulp trein met dokters, verpleegsters en verbandmiddelen naar de onheilsplek.

Intusschen hadden de vrijwillige helpers, onder wie zich ook Lord Chesterfield en Charles Dixon bevonden, nuttig werk gedaan. Vele gewonde reizigers hadden zij reeds uit hun benarde positie weten te bevrijden en hen aldus van een wissen dood door verbranding weten te redden.

Zij wisten niets van elkaar af, want ieder had gedaan wat hij kon, zonder op den ander te letten. Zij waren voor het oogenblik gescheiden, maar da  rom bekommerde zich geen van beiden; het voorgenomen duel was geheel uit hun gedachten verdwenen.

Ten minste voor het oogenblik. Weldra zouden zij er weer op zeer bijzonderewijze aan worden herinnerd.

Eensklaps voelde Dixon een hand op zijn schouder en opkijkend zag hij zijn vriend Lord Chesterfield achter zich staan.

Dixon boog zich juist over een der slachtoffers, een dame, wier beide beenen blijkbaar verbrijzeld waren. Hij had zijn cilinderhoed vol water geschept uit een naburige vaart en bevochtigde daarmede de van koorts brandende lippen van het slachtoffer. Maar de vrouw was reeds ten doode opgeschreven en nog terwijl hij zich moeite gaf om hare ontzettende pijnen te verlichten, blies zij onder zijn handen den laatsten adem uit.

Dixon stond op, na de vrouw de oogen dicht gedrukt te hebben en keek een oogenblik met vochtige oogen naar de doode. Toen wendde hij zich om en zag zijn metgezel in de oogen.

Lord Chesterfield boog even het hoofd.

— Requiescat in pace! mompelde hij, dat zij ruste in vrede.

Hierop legde hij nog eens zijn hand op den schouder van zijn vriend en zei:

— Kom even mee, Charles, hier kunnen wij toch niet meer helpen.

Voorzichtig baanden zij zich een weg langs de verbogen staven en het verbrokkelde en versplinterde houtwerk. Zij moesten zeer voorzichtig verder gaan, want overal lagen op improvisatorische rustbedden, gevormd uit de bebloede en besmeurde kussens uit de tweede en eerste klasse-coupés, min of meer ernstig gewonde slachtoffers, terwijl bij het begin van den verongelukten trein een groot doek lag uitgespreid, waaronder het akelig stil was. Daar had men de reeds gevonden dooden neergelegd.

Bij de overblijfselen van wat eens een eerste klas coupé was geweest, bleef Lord Chesterfield staan. Toen boog hij zich een weinig naar voren en op een roerlooze gestalte wijzend, die

daar doodsbleek op de roode kussens terneder lag, zeide hij met zachte stem:

— Bereid je op een groote verrassing voor, Charles.

Dixon keek en zag nu, dat de man, die daar lag uitgestrekt niemand anders was dan markies Raoul de Frontignac, die straks de tegenstander van zijn vriend in het voorgenomen duel had moeten zijn. Ongetwijfeld was de markies evenals de Lord op weg geweest naar Parijs, waar zij in het Bois de Boulogne den strijd op leven en dood zouden hebben gestreden.

Was de dood den markies voor geweest? Neen, nog niet. De ongelukkige leefde nog. Het toeval had gewild dat hij een der eersten was, wien door Lord Chesterfield hulp was verleend. Hij was reeds bewusteloos en had er dus niets van gemerkt hoe zijn doodsvijand, (want hoe kon men een aanstaanden tegenstander in een zoo streng te houden duel anders noemen,) hem met buitengewone handigheid onder de half verbrijzelde coupé vandaan haalde.

Trouwens de handigheid van den deftig gekleeden heer had alle omstanders met verbazing geslagen. Het leek wel alsof het ijzer en hout als deeg werd in zijn handen. Met het grootste gemak wist hij de onoverkomelijkste hinderpalen uit den weg te ruimen en als er hier of daar hout of metaal weerstand scheen te bieden, dan had hij voor elk geval onmiddellijk een klein stukje gereedschap, een instrumentje bij de hand, dat hij zóó krachtig en bekwaam hanteerde, dat hij er in een paar oogenblikken doorheen was.

Hier was het een coupé-deur, daar een ijzeren balk, weer ergens anders een dikke spiegelruit, maar steeds zonder overtollige drukte had hij snel de zwakste plek weten te vinden en had hij het kermende of zuchtende slachtoffer van onder de knellende balken en ijzeren staven vandaan gehaald.

Zoo was het ook gegaan met den markies de Frontignac. In een paar minuten tijds had hij hem vanonder den zwaren balk, die uit het onderstel van den wagen was losgeraakt, vandaan gehaald.

Maar hij had direct gezien, dat de markies, zoo niet dood, dan toch reeds stervende was. Even had hij het oor luisterend op de borst van

den zwaar gekwetste gelegd en was daarna opgestaan om zijn vriend te zoeken.

Een oogenblik stonden de beide mannen over de roerlooze gestalte, die doodsbleek en met gesloten oogen daar teneer lag, gebogen. Toen fluisterde Lord Chesterfield zijn vriend toe:

— Charles wil je eens even zien of je James vinden kunt? Hij zal ook wel onder de helpers te vinden zijn en als hij even kan gemist worden, wat ik wel denk, want er is nu een heele staf dokters en verpleegsters aan het werk, dan moet hij even meehelpen om den gewonde te vervoeren.

Uit een vluchtig onderzoek is mij gebleken, dat zijn rechterzijde bijna geheel verbrijzeld is en ik denk, dat zijn rechterarm en been zullen moeten geamputeerd worden. Het is echter mogelijk, daar het slachtoffer niet al te veel bloed heeft verloren, dat hij nog te redden is; ik wil hem daarom zoo vlug mogelijk naar Parijs overbrengen.

Dixon was al weg, voor zijn vriend uitgesproken was.

Hij vond Henderson, juist zooals zijn meester verondersteld had, druk bezig met het verleenen van hulp, waarbij zijn krachtige armen schitterende diensten verleenden. Men had hem gevraagd hulp te verleenen bij het vervoer van de gewonden naar een meer geschikte tijdelijke verblijfplaats en Dixon vond hem, toen hij juist bezig was een ongeveer twintigjarig meisje, dat een hoofdwonde bekomen had, in zijn sterke armen als een driejarig kind weg te dragen.

De oogen van den goedmoedigen reus waren vochtig bij het zien van al de hem omringende ellende en slechts met moeite kon hij zich van deze noodlotsplek losscheuren.

Een kwartier later was de auto onderweg naar Parijs. Men had den gewonde, die nog steeds bewusteloos was, op de lange achterbank uitgestrekt, waarbij Lord Chesterfield het hoofd van zijn doodsvijand met een kussen steunde.

Dixon zat naast Henderson, die voorzichtig reed, om den wagen zoo weinig mogelijk te laten schokken.

Een uur na de ramp bereikten zij het Hôpital Saint Denis.

HOOFDSTUK II.

IN DE WACHTKAMER VAN HET HOSPITAAL.

De lange herfstavond was over het aardrijk nedergedaald en in de witte gevel van het Hôpital de Saint Denis keken tientallen verlichte vensters uit in den donkeren nacht.

Het was er druk in dat groote gebouw, maar toch heerschte er strenge stilte en rust. Bijna onhoorbaar bewogen de dokters en verpleegsters zich door de lange met glanzende tegels bemetselde gang van het ziekenhuis. Alles ging snel, vlug en geruischloos, zonder het minste overtollige gebaar, zonder dat er één overbodig woord werd gesproken.

Het had drie uren geduurd alvorens men alle slachtoffers van de plaats gehad hebbende treinramp binnen had gebracht. Sommigen waren reeds dood, anderen gedurende het vervoer overleden, maar velen waren krimpand en huilend van pijn naar binnen gedragen en op de helder witte bedden gelegd, in afwachting, dat zoo spoedig mogelijk de dokter zou komen om hem of haar naar de operatiezaal te laten vervoeren, teneinde den strijd tegen den reeds loerenden dood aan te binden door het ten uitvoer brengen van een of andere operatie.

Markies de Frontignac was een der eerste slachtoffers geweest, die men binnen had gebracht en Lord Chesterfield, wiens automobiel had gediend om den ongelukkige naar hier te vervoeren, wachtte nu reeds twee uren om den uitslag van de operatie te vernemen.

Rusteloos als een wild dier, dat men in een kooi heeft opgesloten, liep de lord in de wachtkamer op en neer. Steeds maar op en neer. De anders zoo kalme man was aan een groote ontroering ten prooi en zijn gelaat was zenuwachtig vertrokken. Hij had de verpleegsters, die den markies onder haar hoede hadden genomen, gezegd, dat hij zou wachten tot de operatie afgeloopen was, daar hij, indien dit mogelijk was, onmiddellijk daarna even met het zwaar gewonde slachtoffer wilde spreken.

Het scheen, dat de Lord zeer veel waarde hechtte aan dit onderhoud, want zijn voorhoofd

vertoonde diepe rimpels, ten bewijze dat hij in ernstige gedachten verdiept was.

Hij had zijn auto met Henderson en Dixon naar huis gestuurd en gezegd, dat zij niet op hem behoefden te wachten met het diner, daar hij blijven wilde tot hij den markies, zoo mogelijk, gesproken had.

Met groote stappen liep hij nog steeds in het ruime, helder verlichte vertrek op en neer en dacht na.

Waarom dacht Lord Chesterfield? Aan het nu onmogelijk geworden duel? Of aan hetgeen daartoe aanleiding had gegeven?

Hij dacht aan de vrouw, aan de elegante wereldsche vrouw, die de onmiddellijke oorzaak was geweest, dat het duel, dat nu niet zou plaats vinden, was uitgelokt. Hij dacht aan de Markiezin de Frontignac en verplaatste zich in gedachten naar een tijdperk, dat zeer ver in zijn herinnering terug lag.

Niet steeds had Adrienne de Frontignac in een paleis gewoond, dat was ingericht met alle denkbare schatten en stond in een der voornaamste stadsgedeelten van Parijs, op den Faubourg St. Germain.

Zeven jaren geleden woonde zij nog in een arbeiderskwartier van Parijs met haar moeder in een klein huisje.

Moeder Faté, aldus werd Adrienne's opvoederster genoemd, had, toen zij nog jong en mooi was, met een kunstenaarsgroep door Frankrijk gereisd; later was zij getrouwd met een koopman en toen naar Parijs gekomen.

De heer Faté had destijds een kleinen winkel, waarin hij goede zaken maakte. Door spaarzaamheid en vlijt had hij een klein vermogen bijeengegaard, maar vier jaren na zijn huwelijk was hij door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden totaal geruineerd en toen aan den drank verslaafd geraakt.

Zijn ongelukkig huwelijk had daaraan veel schuld. Madame Faté, die zeer hartstochtelijk was en aan al haar grillen toegang, had volop

genoten van het Parijsche leven en daar haar man veel te zwak was om aan haar verkwisting paal en perk te stellen, waren al heel gauw die spaarduitjes opgemaakt.

Toen werden schulden gemaakt en op zekeren dag werd de heer Faté uit zijn woning gezet en kwamen zijn mooie meubeltjes onder den hamer van den deurwaarder.

De ongelukkige man leidde nu een leven vol ellende aan de zijde van een jonge vrouw, die hem nooit had liefgehad.

Hij begon uit vertwijfeling hoe langer hoe zwaarder te drinken, totdat hij op zekeren dag dood in een goot werd gevonden. Madame Faté ging toen met haar dochttertje, de kleine Adrienne, in een ander stadsgedeelte wonen en daar trachtte zij het lekke schip van haar bestaan weer vlot te maken.

Zij was een nog zeer knappe vrouw en kreeg onder de arbeiders al heel spoedig een hoop vrienden en vereerders, die zich wel graag door haar lieten plukken. Maar toen zij ouder en leelijker werd, begon zij een ander beroep uit te oefenen.

Zij werd kaartlegster!

Op bepaalde tijden ontving zij in haar woning de lichtgeloovigen, die zich door haar uit de kaarten, uit de lijnen der hand en uit het koffiedik de toekomst lieten voorspellen en ook trok zij er zelf op uit om het dienend personeel haar diensten aan te bieden.

Zoo gelukte het een tijdlang moeder Faté om zich met haar dochttertje door het leven te slaan.

De kleine Adrienne groeide intusschen op tot een volwassen meisje. Zij werd van jaar tot jaar mooier en de oude rekende reeds uit, dat haar dochter haar spoedig groote inkomsten zou verschaffen, want in Parijs kan men dikwijls grof geld verdienen als men jong en mooi is.

En Adrienne verzette zich niet tegen de wenschen van haar moeder.

Alle drommels, zij had meer dan genoeg van dat ellendige leven!

Elke dag zag zij het groote schitterende Parijs om zich heen met al zijn verleidingen, zijn verlokkenende schatten, waarnaar vrouwenharten dikwijls zoo begeerig zijn.

Een rijk rentenier van diep in de vijftig was Adrienne's eerste vriend, toen volgden anderen en ten slotte kwam zij in Kairo terecht, in een huis, dat niet zeer gunstig bekend stond.

Door een toeval leerde Lord Chesterfield haar daar kennen. Op een nacht brak in een der beruchte wijken van deze ver van kuische stad een hevige brand uit en daar de blusmiddelen daar totaal onvoldoende waren, snel-

de men van alle kanten toe om hulp te verleen.

Van dien brand maakten enkele opgesloten meisjes gebruik om te vluchten en in verschillende van de bochtige, nauwe straten kon men dien nacht in het bleeke maanlicht vele in der haast gekleede meisjes zien loopen, die, van de verwarring van den brand gebruik hadden gemaakt, om zich vrij te maken.

Onder deze meisjes bevond zich toen ook Adrienne en het toeval was haar in zooverre gunstig, dat Lord Chesterfield, die zich toevallig op een zijner reizen in Kairo bevond en uit zijn hotel was gesneld om hulp te verleen, haar vond en medenam naar zijn hotel.

Daar het meisje, in de verwarring van den brand, maar uiterst schaars was gekleed, en hij, getroffen door haar werkelijk groote schoonheid, begreep, dat, wanneer hij haar aan haar lot overliet, dit haar onvermijdelijken ondergang zou beteekenen, besloot hij tijdelijk zorg voor haar te dragen. Dit voornemen werd nog gesterkt door de leugenachtige verhalen van Adrienne, die onmiddellijk met haar vrouwelijk instinct begreep, dat van dezen weldoener profijt te trekken was.

Hij bracht haar naar Engeland en huurde daar een huisje voor haar, waarin het meisje geheel zorgeloos kon leven.

Maar lord Chesterfield was er de man niet naar, om zich op den duur bij den neus te laten nemen.

Al spoedig kwam hij tot de ontdekking dat Adrienne een door en door verdorven schepsel was, wie de ondeugd in het bloed zat.

Hij betrapte haar op allerlei leugens, op afspraken, die zij hield met mannen en toornig liet hij haar aan haar lot over.

Eenige jaren gingen voorbij.

Toen ontmoette Lord Chesterfield op zekeren dag zijn besten vriend markies Raoul de Frontignac, die destijds in Londen woonde, in gezelschap van een jonge dame van buitengewone schoonheid, die zich Adrienne de Malmaison noemde.

Algemeen werd van haar verteld, dat zij de dochter was van een Fransche aristocraat, die haar vele millioenen had nagelaten. En ook de dames der Londensche high life waren met Adrienne de Malmaison ten zeerste ingenomen.

Zij betooverde iedereen en haar vrienden en bekenden waren het er allen over eens, dat Adrienne de Malmaison het bekoorlijkste schepseltje op aarde was.

Toen Lord Chesterfield deze mooie jonge vrouw voor het eerst in de hooge kringen van Londen ontmoette, wist hij dan ook terstond, dat zij een avonturierster was van de ergste

soort, daar hij zelve deze Adrienne Faté uit een bordeel in Kaïro had gered.

Maar hij gevoelde zich niet geroepen om de aristocraten de afkomst van hun lieveling mee te deelen.

Hij vond het zelfs wel grappig om het spel gade te slaan, dat deze moedige avonturierster speelde met de zoo koele, ongenaakbare Engelsche aristocratie, en hij lachte in zijn vuistje om de ironie van het noodlot.

En bovendien — Lord Chesterfield was edelman; hij wilde Adrienne niet ontmaskeren.

Jammer genoeg, bewaarde Lord Chesterfield ook het stilzwijgen tegenover zijn beste vriend, markies De Frontignac.

Hij vond trouwens niet eens tijd om den markies met het verleden van Adrienne de Malmaison op de hoogte te brengen, want destijds verliet Lord Chesterfield voor zes weken Londen om een reis te maken door Zuid-Europa.

Bij zijn thuiskomst ontstelde hij van de tijding, dat markies De Frontignac zich intusschen met Adrienne de Malmaison had verloofd.

Mocht hij zijn besten vriend het slachtoffer laten worden van deze slechte vrouw? Mocht hij het mede aanzien, dat de dochter van een kaartlegster en van een dronkaard, die in de goot gestorven was, markiezin De Frontignac werd?

Neen, duizendmaal neen! Lord Chesterfield besloot zijn vriend de oogen te openen.

Een bal bij den Portugeeschen gezant, waarop zij beiden genoodigd waren, zou daartoe een geschikte gelegenheid bieden.

Maar zijn goede bedoelingen zouden totaal verkeerd uitgelegd worden.

Reeds bij de eerste woorden, die hij tot zijn vriend, den markies, had gesproken, reeds na zijn woorden: „Ik waarschuw je voor Adrienne de Malmaison, zij is een bedriegster, een deerne!” viel de markies op een toon van de heftigste razernij uit:

— Deze beleediging, mijn bruid aangedaan, zul je met je bloed moeten betalen.

Markies de Frontignac wachtte niet af, of Lord Chesterfield hem nog wat wilde zeggen. Hij stormde weg en den volgenden dag nam hij maatregelen om den man, die zijn bruid beleedigd had, tot een duel op leven en dood uit te dagen.

Besloten werd, dat dit duel drie maanden later in het Bois de Boulogne te Parijs zou worden gehouden.

Lord Chesterfield had dit uitstel gevraagd.

Dit had hij niet gedaan uit eigenbelang, maar in de hoop, dat in den loop van die drie maanden Adrienne zich zelve zou verraden.

Maar het tegendeel geschiedde.

Adrienne verstond het op een uitnemende manier om den markies smoorlijk verliefd op haar te maken en op zekeren dag hoorde Lord Chesterfield, dat het huwelijk van dit ongelijke paar in de Notre Dame te Parijs gesloten was.

Zoo was dus de dochter van de kaartlegster de gade geworden van een der aanzienlijkste aristocraten van Frankrijk en hoe verachtelijk deze vrouw ook mocht zijn — één ding verstond zij uitnemend; zij speelde haar rol op schitterende wijze.

Ook in Parijsche kringen wist zij zich spoedig bemind te maken en geen sterveling vermoedde iets van haar vroeger zondig leven.

Aan dit alles dacht Lord Chesterfield, terwijl hij nog steeds rusteloos heen en weer liep.

Eensklaps staakte hij zijn ononderbroken wandeling. Zijn scherp oor had een naderenden voetstap vernomen en een oogenblik later werd er zacht aan de deur geklopt.

Lord Chesterfield deed de deur open en keek vragend in het kalme gelaat van een in het wit gekleede verpleegster.

— Hoe is het met den patient, zuster, vroeg hij met trillende stem.

Het zustersje haalde even de schouders op en met een blik, waaruit medelijden sprak, zei zij:

— De patient heeft de operatie goed doorstaan, maar er zijn inwendige verbloedingen en de dokter vreest, dat de Markies den avond niet meer zal halen.

Lord Chesterfield dacht een oogenblik na, terwijl zijn wenkbrauwen zich boven zijn oogen samentrokken.

— Zou het... kan ik... Is het mogelijk, dat ik den patient kan spreken? vroeg hij ten slotte.

Wederom haalde de verpleegster de schouders even op.

— Ik denk van wel, Mylord, de dokter heeft mij hierheen gestuurd om u den uitslag van de operatie mede te deelen en daar ik den dokter uw verzoek om den patient spoedig daarna, indien mogelijk te spreken, heb medegedeeld, denk ik wel...

— Dank je, mijn kind, zeide Lord Chesterfield, wil je dan zoo goed zijn mij even den weg te wijzen.

Het verpleegstersje ging hem met haar vluggen, zachten tred voor, een reeks betegelde gangen door, toen een trap op, om tenslotte voor een wit gelakte deur halt te houden.

Bijna geruischloos opende zij de deur en keek naar binnen. Voor het ziekenledikant stond een gebaard en gebrild man, die iets op een lijst schreef, die hij vervolgens aan het hoofdeinde

van het bed hing en zich daarna tot den binnentredende wendde.

Lord Chesterfield noemde zijn naam en drukte den geneesheer even de hand.

— Is de patient bij kennis, dokter? vroeg hij toen.

— Ja, Mylord, luidde het antwoord, maar hij is verbazend zwak en ik verzoek u uw bezoek niet onnoodig te rekken.

Nu wenkte hij Lord Chesterfield naar een hoek van het vertrek en fluisterde:

— De Markies is onherroepelijk verloren, ik zou u op de minuut af kunnen zeggen hoe lang hij nog te leven heeft, juist daarom kan ik u toestemming geven met hem te spreken. Indien hij nog te redden was, zou ik dat iedereen moeten weigeren, maar nu... nog...

De geneesheer voleinde den zin niet, maar stak met een welsprekend gebaar zijn handen op.

Lord Chesterfield knikte ten teeken, dat hij alles had begrepen.

— Ik zou graag een paar minuten alleen met hem willen blijven, zei hij nu.

De dokter en de verpleegster gingen het vertrek uit en hij boog zich over het marmerbleeke gelaat op het kussen.

— Frontignac, beste vriend, herken je me?

De zwaargewonde opende de oogen en de blik, waarmee hij Lord Chesterfield aanzag, gloeide van onverzoenlijken haat.

— Ik wilde je bewaren voor een groot ongeluk, vervolgde Lord Chesterfield, terwijl hij zich diep over den stervenden heenboog, ik zweer je, dat ik niets deed dan een vriendschapsdienst, toen ik...

Daar verstomden plotseling de woorden op de lippen van den spreker, hij kromp ineen en zijn oogen keken vol doodelijke ontsteltenis naar den stervende.

Deze had hem zachtjes, héél zachtjes één woord, één enkel woord in het oor gefluisterd en daardoor was zijn vijand al het bloed uit de wangen geweken.

Dat eene woord, dat de stervende den Lord had toegefluisterd en dat dezen zoo vreeselijk had getroffen luidde:

— Raffles!

HOOFDSTUK III.

DE BEKENTENIS VAN EEN STERVENDE.

Toen Lord Chesterfield zich van den eersten schok een weinig hersteld had, boog hij zich opnieuw over den gewonde en fluisterde:

— Hoe kent ge mijn geheim?

— Ik ken het, laat je dat genoeg zijn, antwoordde de markies met matte stem, ik je beste vriend wist al sinds langen tijd, dat jij John Raffles, alias Lord Edward Lister was, die door de politie van Scotland Yard en ook door die van het vasteland reeds jaren lang gezocht wordt.

— En waarom heb je mij dan niet aan de politie uitgeleverd? vroeg hij.

— Ik zweeg omdat je mijn vriend was, maar nu ik je haat, nu... nu zal ik je ook uitleveren.

Eén oogenblik keek Lord Chesterfield zijn stervenden vriend recht in de oogen, maar toen hij daarin niets anders dan haat las, haalde hij even de schouders op.

Het speet hem voor zijn besten vriend, maar kon toch niet nalaten hem te zeggen, dat hij dat voornemen waarschijnlijk niet meer ten uitvoer zou kunnen brengen.

— Je zult daar geen gelegenheid meer voor hebben, zei Lord Chesterfield op zachten toon. Waarom zou ik het verbloemen, de dokter heeft mij zoeven medegedeeld, dat je verloren bent en dat je je moet voorbereiden om nog vóór middernacht is aangebroken uit het leven te scheiden. Ik weet dat je moedig bent en als een man zult weten te sterven. Ik heb mijn best gedaan je zoo gauw mogelijk onder de puinhoopen van den verongelukten trein vandaan te halen en zelfs als ik geweten had, dat je mijn geheim kende, dan zou mij dat niet belet hebben mijn uiterste best te doen je in het leven te behouden. Maar nu dat niet het geval is, nu mag ik je ook wel zeggen, dat je je voornemen niet ten uitvoer zult kunnen brengen. Maar al kan je dat niet, daarom wil ik toch niet zwijgen, maar je zeggen, dat ik het geen schande vind, dat Lord Chesterfield ook

John Raffles of Lord Edward Lister is. Vergeet niet, dat wat Raffles als dief en inbreker aan hen, die te rijk zijn, ontnemt, door Lord Chesterfield of Lord William Aberdeen, of Graaf Palmhurst, titels waar ik allemaal recht op heb, aan de minder bedeelden wordt gegeven. Daar ik mij tot levenstaak heb gesteld om af te nemen van degenen, die te rijk en te schraapzuchtig zijn, om dat te geven aan hen, die op het medelijden van hun medemenschen zijn aangewezen, moet ik er voor zorgen, dat mijn fondsen niet opdrogen. Vandaar mijn erkende ijver op het gebied van inbraak en roof. Is je dat genoeg om je te doen inzien wie en wat ik eigenlijk ben?

De stervende, die op het hooren van zijn doodstijding niet eens met de oogen had geknipt, vertrok zijn mond tot een grijns en zei:

— Woorden, niets dan holle woorden! Ik weet niet wat waar, wat leugen is, maar dat kan me ook niet schelen. Evenmin als de dood, die me al op zoo jeugdigen leeftijd achterhaalt. Het eenige dat mij spijt, is dat ik je niet zelf aan de politie kan overleveren, maar toch heb ik er voor gezorgd, dat mijn geheim niet met mij mede in het graf gaat. En dat alles, omdat je het heiligste, dat ik bezat, het liefste ter wereld met je minachting hebt bezoedeld en daarvoor wil ik je...

— Houd op, markies, houd op, fluisterde Lord Chesterfield. Ik heb je nog meer te zeggen. Ik zweer je, luister goed, ik zweer je bij al wat mij heilig is, dat ik de waarheid sprak, toen ik je op dien avond van het bal toevoegde:

Als je Adrienne de Malmaison tot je vrouw maakt, dan geef je je edelen naam aan een eerlooze avonturierster, aan een deerne; en je voorvaderen zullen uit hun graven opstaan om je te bestraffen voor die overijlde daad!

Het gelaat van den markies was vaalgrauw geworden.

Maar nog spande hij alle krachten in.

— Ja, die woorden heb je mij toegevoegd, lord Chesterfield.

En, zooals ik zei: deze minachting kost jou of mij het leven, wij strijden op leven en dood!

— Je ziet, beste vriend, dat het jou het leven zal kosten, zei lord Chesterfield. Maar voordat je heengaat, zal ik je van mijn onschuld overtuigen! Zie je dezen brief?

't Is Adrienne's handschrift, zooals je ziet en als je nog lezen kunt, arme bedroegen kerel, dan zul je bemerken, hoe je geleefd hebt aan de zijde van een nietswaardige.

Vlug had lord Chesterfield een geel geworden brief uit zijn portefeuille gehaald.

Hij hield het blad papier voor de oogen van den stervende en deze las de volgende woorden:

Dierbaarste lord Chesterfield!

Ik smeeek je, mijn geheim te bewaren. Zoo juist heeft markies Raoul de Frontignac mij gebeden zijn vrouw te worden. Die arme, goede gek is tot over de ooren op mij verliefd. Hij is rijk, van voornamen stand en iemand, die zich om den vinger laat winden, als een mooie vrouw het er op aanlegt.

Ik smeeek je, Mylord, verstoor mijn geluk niet. Als de markies hoort, dat ik de dochter van een kaartlegster ben en dat je mij, verlaten en verstooten door iedereen, in Kairo hebt gevonden, waar mijn moeder mij heenbracht, toen ik zestien jaar was, dan is voor mij alles verloren.

Maar ik weet, dat je een gentleman bent en zoo iemand verraadt geen vrouw, die hem eens heeft liefgehad.

Adrienne de Malmaison.

— Deerne, mooie slang, je hebt mijn geheele leven vergiftigd, siste de markies en hij stiet den brief op zij, om die door en door slechte vrouw ben ik dus in den dood gegaan! Daarvoor heb ik mijn besten vriend opgeofferd! Edward, Edward! Kun je mij vergeven?

De Engelschman greep beide handen van zijn vriend, die reeds koud begonnen te worden.

— Of ik je vergeven kan? Maar beste kerel, ik ben het immers, die vergiffenis moet vragen en niet jij!

— Jij bent onschuldig, Edward, ik heb je tot een duel gedwongen en op weg daarheen heeft de dood mij achterhaald. Maar waarom heb je mij niet vroeger gewaarschuwd, dan had ik die vrouw liever geworgd dan haar mijn naam te geven!

— Ik kon, ik mocht niet spreken. Ik zou geen

edelman geweest zijn, als ik haar verraden had, want helaas heeft haar schoonheid ook mij vele jaren geleden betooverd.

— Ja, ik begrijp je! Ik zou niet anders hebben gehandeld! De stervende zuchtte zwaar.

— Maar luister nu naar mijn bekentenis, Edward, ook jij bent verloren — ik heb je in het verderf gestort!

— Ik vermoed ernstige dingen, stiet lord Chesterfield plotseling uit, je hebt aan je vrouw toch niet het geheim van mijn leven medegedeeld? Als dat waar is, ben ik verloren. Een vrouw, die mijn geheim kent, en die vrouw is nog wel Adrienne! Nog eens, als dat waar is, ben ik verloren!

— Ze weet het nog niet, maar zij heeft het geheim onder haar berusting, fluisterde de markies. Luister, want ik ga spoedig sterven, maar ik wil, ik moet je redden.

Lord Chesterfield boog zich over den mond van den stervende, om geen woord te laten ontsnappen.

— Ik heb je geheim altijd bewaard als iets heiligs, maar op dien avond, toen ik mij door jou doodelijk beleedigd achtte, toen jij Adrienne een deerne hebt genoemd, toen verliet ik het bal van den Portugeeschen gezant en begaf mij onmiddellijk naar huis. Ik schreef toen alles op, wat ik wist van je dubbel leven, alle bewijzen die ik daarvoor bezat! Ik verzegelde den brief en ging naar de bank van Engeland.

— Naar de bank van Engeland? En wat deed je daar met dien brief? fluisterde lord Chesterfield, opgewonden.

— Ik heb in die bank een safe, waarin mijn geheele vermogen aan baar geld en papieren van waarde zijn geborgen. Daar heb ik den brief bewaard!

— En ligt hij daar nog? vroeg lord Chesterfield haastig.

— Nog — nog — daar! reutelde de stervende, maar voordat ik vandaag — naar het duel ging — gaf ik — Adrienne — den sleutel — en zei — tot haar:

Als ik — voor zonsondergang niet — levend terug ben — ga dan naar Londen — maak mijn safe — in de Engelsche Bank — open — daar ligt een brief — o, Edward — ik heb je overgeleverd aan een slechte vrouw — aan een deerne — zij zal je met duivelsche vreugde vernietigen — want ik weet — dat ze jou haat — omdat je haar minacht!

In dit oogenblik veranderde de Groote Onbekende geheel en al.

Ieder spoor van opwinding was uit zijn geelaatstrekken verdwenen. Een ijzeren kalmte straalde uit zijn blik en deed zijn mannelijk,

fijn besneden gelaat als uit marmer gehouden voorkomen.

— Antwoord mij vlug, beste vriend, zei hij, nu kun je nog denken, nog spreken!

Heb je in de Bank van Engeland het bevel achtergelaten, dat ieder, die den sleutel brengt, toegang heeft tot de kluis, of kan dat slechts één bepaald persoon zijn?

— Wie den sleutel brengt.... kan de deur van de safe.... openen, kwam er bijna onhoorbaar over de lippen van den stervende.

Nog eens boog Lord Chesterfield zich over zijn stervenden vriend. Met zijn mond vlak bij het marmerwitte oor, fluisterde hij:

— Waar verbergt je vrouw dien sleutel? Heb je dat gezien, toen je haar dien hebt gegeven?

— Ja!

— Waar dan?

—Zij draagt den sleutel.... aan een gouden ketting.... om den hals!

— Denk je, dat zij spoedig naar Londen zal gaan, antwoordde de markies met een stem, die steeds zwakker werd, zij zal zoo spoedig mogelijk in het bezit van mijn vermogen willen komen!

— Dan komt alles in orde! mompelde Lord Chesterfield, Adrienne de Malmaison is nog niet in Londen!

Je kunt met een veilige gedachte aan mij sterven, markies! Ik zou niet John Raffles, de Groote Onbekende zijn, als ik haar den sleutel niet afhandig maakte!

Maar plotseling boog hij zich over het gelaat van den stervende, waarop een groote verandering plaats vond.

De mond trok als in een hevige pijn, toen kwam er een wonderbare kalmte over de edele gelaatstreken, die de doodskleur reeds aannamen. Toen hief de stervende de rechterhand op.

Lord Chesterfield nam de hand, voelde een zwakken handdruk en zag het lichaam van zijn vriend ineen zakken.

— Dood! mompelde hij, dood!

Zelfs Lord Chesterfield, anders gezegd Raffles, de beruchte inbreker, die reeds zoo vaak den dood onder de oogen had moeten zien en

toch waarlijk niet teerhartig kon genoemd worden, was ontroerd.

Even trilden zijn lippen, toen hij een paar afscheidswaarden fluisterde, drukte toen zijn gestorven vriend de oogen dicht en stond op.

Uit dat opstaan sprak reeds een geheel ander mensch.

Lord Chesterfield had alle teerhartigheid, waaraan hij een oogenblik zeer terecht had toegegeven, afgelegd, en hij was nu weer Raffles, Raffles, de Groote Onbekende, die aanstonds al zijn krachten zou gaan geven om de Groote Onbekende te blijven en het geheim van zijn leven, dat gevaar liep ontsluitend te worden, weer voor goed tot zijn uitsluitend eigendom te maken.

Hij ging vlug naar de deur en deelde den dokter mede, dat zijn vriend onder zijn handen gestorven was. Vervolgens nam hij afscheid en verliet het hospitaal.

Buiten gekomen wierp hij een blik op zijn polshorloge.

— Vijf minuten over acht, mompelde hij, als zij inderdaad vanavond nog naar Calais wil, moet zij den sneltrein nemen, die om negen uur vertrekt. Als ik mee wil gaan, heb ik geen oogenblik te verliezen. Als ik even had kunnen weten wat mij te wachten stond, zou ik James met de auto hebben laten wachten. Maar wie kon zoo iets denken.

Raffles snelde naar een taxistand. Gelukkig stonden er twee wagen gereed en hij zocht dien uit, welke hem op het oog het snelste leek.

— Naar de Gare de Lyon, voegde hij den chauffeur toe, ik moet de trein van negen uur halen.

— Impossible, monsieur, antwoordde de man, die zelfs geen beweging maakte om den wagen op gang te brengen.

— Hier, pak aan! riep Raffles den man toe en duwde hem een beurs, die een twintigtal goudstukken bevatten, in de hand. Ik koop dien wagen van je en ik zal hem zelf besturen. Schuif op, laat mij op je plaats zitten.

En voor de chauffeur goed en wel van zijn verbazing bekomen was, waren zij reeds een flink eind op weg.

HOOFDSTUK IV.

MISS WILSON, DE VROUWELIJKE DETECTIVE.

Ongeveer dienzelfden tijd als hetgeen in de vorige hoofdstukken is verhaald, voorviel, zat Markiezin de Frontignac in haar weelderig ingericht boudoir.

Alles wat Lord Chesterfield zich in de wachtkamer van het ziekenhuis in de herinnering had teruggeroepen over de schoonheid van deze duivelin, bleef nog ver onder de werkelijkheid.

De Markiezin paste in haar schitterend boudoir als een edelsteen in een fluweel étui. Het vertrek was geheel in lichte kleuren gehouden. Op den vloer lag een kostbaar, echt Perzisch tapijt, dat elken voetstap dempte. De wanden waren bekleed met fraaie gobelins, die allerlei wufte tooneelen uit den pruikentijd voorstelden en waarnaar een kuische jonkvrouw niet zonder blozen zou kunnen kijken. Aan de met goud en wit gedecoreerde zoldering hing een kostbare kristallen kroon, die haar licht uit de duizenden facetten van het geslepen glas deed stralen en de figuur van de Markiezin in de voordeeligste belichting deed uitkomen.

Adrienne de Frontignac, zooals zij zich thans mocht noemen, zou men het avontuurlijke leven, dat zij geleid had, zeker niet aanzien. Zij was slank en toch goed gevuld.

Haar gelaat was fijn besneden en zou zelfs, wanneer de lippen wat minder vol en wellustig waren geweest, aristocratisch kunnen worden genoemd. Zij had fraaie blauwe oogen, die prachtig contrasteerden met haar kastanjebruin haar, dat in een lossen wrong was opge maakt, terwijl uit haar laag uitgesneden kleed een paar armen en schouders te voorschijn kwamen, die als uit marmer gebeeldhouwd schenen.

De Markiezin was alleen en scheen zeer ongedurig. Langer dan eenige minuten kon zij het op geen enkelen stoel uithouden. Nu eens ging zij hier dan weer daar zitten en telkens sprong zij op, om dan een blik op de fraaie vergulden pendule te werpen.

Adrienne de Frontignac was er door haar

echtgenoot van in kennis gesteld, dat hij om haar eer te verdedigen, ging duelleeren. Hij had haar echter niet verteld met wien. Maar wel had hij haar gezegd, dat indien hij niet vóór acht uur 's avonds thuis was, zij het voor zeker kon aannemen, dat hij gedood was.

Was zij nu ongerust over het lot van haar echtgenoot?

In geen deele. Wat kon het haar schelen of die man leefde of gedood was. Zij was met hem getrouwd om zijn groot vermogen en omdat zij hem wel op den koop toe wilde nemen, mits zij zich maar in weelde kon baden. Zij had vrienden genoeg, die haar gaarne over het verlies van haar man zouden troosten.

Maar er was nog iets anders, dat haar onrustig maakte. Haar echtgenoot had haar gezegd, dat hij het geheim wist van den Grooten Onbekende, die zich John Raffles ofwel Lord Edward Lister noemde en dat geheim zou hij aan haar overdragen, indien hij in het duel gedood mocht worden. Zij had het sleuteltje gekregen van zijn safe in de Bank van Engeland en nu popelde zij van ongeduld om naar Londen te gaan, teneinde zich van dat geheim meester te maken.

Toen het reeds laat werd, begreep zij, dat er iets met hem moest zijn gebeurd. Zij wist nog niets van het spoorwegongeluk, dat hem den dood had doen vinden, maar zelfs indien dat wel het geval was geweest, dan nog had zij natuurlijk niet met zekerheid kunnen weten, dat haar echtgenoot daar bij was geweest.

Plotseling ging de telefoon. Het was een bericht van het ziekenhuis, dat haar meldde, (heel voorzichtig om haar zoo weinig mogelijk te doen schrikken en haar een weinig voor te bereiden), dat haar man zwaar gewond was en een operatie had ondergaan.

Zij hoorde de boodschap tamelijk onbewogen aan, al liet zij het door het telefoontoestel voorkomen, alsof zij hevig ontroerd was. Zij gaf ten antwoord, dat zij zoo spoedig mogelijk

zou komen, maar toen zij den hoorn van het toestel weer op den haak had gelegd, dacht zij al niet eens meer aan haar armen, stervenden echtgenoot, maar wel aan zijn testament, dat haar natuurlijk tot universeele erfgenaam maakte van het groote vermogen van den Markies en zij stelde zich al voor wat zij met al dat geld zou kunnen doen.

Nadat zij zich daar eenigen tijd mede had vermaakt, dacht zij ineens weer aan het haar toevertrouwde geheim. Zoodra haar deze gedachte inviel, trok zij een dun gouden kettinkje, dat om haar sneeuwvitten hals hing, omhoog en bekeek eenige oogenblikken het sierlijke, klein sleuteltje, dat daar aan hing.

Toen nam zij de hoorn van het toestel en vroeg een nummer aan.

— Zijt gij daar zelf Miss Wilson? vroeg zij.

En toen er blijkbaar een bevestigend antwoord op die vraag kwam, vervolgde zij:

— Wilt ge dan zoo spoedig mogelijk hier komen? Ik heb belangrijk nieuws, maar laat niemand weten, wat ge bij mij komt doen en laat u aandienen als directrice van een of ander modemagazijn of iets dergelijks.

Toen zij den hoorn weer op het telefoon-toestel had gelegd, trad Adrienne voor een prachtigen spiegel en bekeek zich daarin van top tot teen.

Toen haalde zij nog eens het kleine, kunstig gevormde sleuteltje te voorschijn, dat aan een dun, maar stevig gouden kettinkje op haar borst rustte.

— Eindelijk heb ik dan mijn doel bereikt, fluisterde zij, inspecteur Baxter van Scotland Yard kan tevreden zijn. Hij zal zijn woord zeker houden, als ik hem het groote geheim openbaar, dat thans het mijne is.

En dan — dan heb ik niet meer te vreezen, dat het spookbeeld uit vroeger tijden mij komt storen! Dan weet niemand, wie ik was, voordat ik markiezin de Frontignac werd!

Een livrei-bediende trad binnen en diende een dame aan.

— Zij zegt, dat zij de directrice is van het modemagazijn, waar mevrouw inkoopen heeft gedaan!

— Laat dadelijk binnenkomen en stoort mij niet, zoolang deze dame bij mij is! antwoordde de markiezin.

De dienaar boog en vertrok.

Even daarna trad een slanke vrouw binnen met scherpe, verstandige gelaatstrekken en donker haar, dat reeds grijsde aan de slapen.

— Ge zijt vlug gekomen, miss Wilson, zei Adrienne. Ge waart toch alleen, toen ik U telefoneerde?

— Natuurlijk! Ik ben overigens zeer nieuws-

gierig, madame, waarom ge mij hier hebt laten komen. Ge hebt gezegd, dat uw doel bereikt was. Wat is dat doel en wat wenscht ge van mij?

— Ik zal u alles vertellen, maar neem eerst plaats! Zoo! Heeft inspecteur Baxter u werkelijk naar Parijs gestuurd, zonder u op de hoogte te brengen van de eigenlijke kwestie?

— Inspecteur Baxter van Scotland Yard, mijn chef, antwoordde de vrouwelijke detective, heeft mij ongeveer veertien dagen geleden gezegd naar Parijs te gaan en daar mijn intrek te nemen in een hotel, dat zich in de nabijheid van uw paleis bevindt, mevrouw. Overigens moest ik mij geheel en al te uwer beschikking houden.

Tot nog toe hebt ge van mijn diensten geen gebruik gemaakt en ik ben nog in volmaakte onwetendheid omtrent de relaties, die bestaan tusschen u en inspecteur Baxter!

— Luister dan! Het gaat om niets minder dan om de inhechtenisneming van den Grooten Onbekende!

Miss Wilson stond met een ruk overeind.

— Om John Raffles? En kunt u de politie eenige aanwijzing geven, mevrouw?

— Ja, dat kan ik! Raffles, de meesterdief, is verloren en over eenige dagen is hij overgeleverd aan de Londensche politie!

— Dat zal een triomf zijn voor inspecteur Baxter! Die John Raffles is zijn doodsvijand en hoeveel moeite de politie zich reeds heeft gegeven om den man in handen te krijgen, is niet te zeggen, maar telkens als men denkt hem te hebben, is hij spoorloos verdwenen!

— Inspecteur Baxter zal voortaan rustig kunnen slapen, zei Adrienne de Frontignac glimlachend. Maar voordat ik u verder iets meedeelen moet ge eerst eens heel openhartig de vraag beantwoorden of inspecteur Baxter u iets heeft verteld omtrent mijn vroeger leven.

Miss Wilson zweeg even!

Toen keek ze de schoone markiezin eenige oogenblikken doorborend aan en sprak:

— Ik weet alles! Inspecteur Baxter heeft mij van alles op de hoogte gesteld!

Het is mij bekend, mevrouw, wie en wat ge geweest zijt; ik weet ook, dat ge door inspecteur Baxter hier in de hooge kringen zijt geïntroduceerd en dat ge de kostbare toiletten en al het geld, waarover ge hebt kunnen beschikken, van de Londensche politie hebt gekregen. Gij zijt Baxter's spion geweest!

— Dat was ik, waarom zou ik het loochenen, wij zijn dus gedeeltelijk collega's, miss Wilson! riep de markiezin uit.

— Niet heelemaal! haastte Miss Wilson zich te zeggen. Ik ben detective van de Londensche

politie en u is — nu, wij noemen zoo iemand gewoonlijk een speurhond → het onderscheid ligt voor de hand!

Adrienne haalde met verachtelijk gebaar de schouder op.

— En uit die speurster der Londensche politie is later markiezin de Frontignac geboren, antwoordde zij, maar laat ons hierover niet redetwisten en luister nu liever, hoe Markies de Frontignac mij op zekeren dag openbaarde dat hij, als misschien eenig persoon ter wereld, wist wie John Raffles is!

Hij kende den man, die zich achter dezen naam schuil houdt en spoedig zal die inbreker ontmaskerd worden.

En wanneer zal dat oogenblik komen? vroeg ik hem.

Dat zal er zijn als ik het wensch, antwoordde de Markies op mijn vraag, ik heb voorloopig echter niet de minste reden om de Londensche politie eenig genoeg te doen. Maar met mijn dood mag het geheim niet te gronde gaan, ik heb in een document vastgelegd, wie Raffles, de Grootte Onbekende is! Dat verzegelde document ligt in mijn safe in de Engelsche Bank en als ik soms eens plotseling mocht komen te sterven, dan kun jij, liefste, de stalen deur openen om den brief aan de Londensche politie te geven!

— En hebt ge dien sleutel, Madame? vroeg Miss Wilson.

Met een zegevierend gebaar haalde Adrienne het gouden kettinkje met het kunstig vervaardigde sleuteltje te voorschijn.

— Hier is het, zeide zij. — Mijn man, Markies de Frontignac, heeft het mij gegeven, met de aanwijzing, dat ik onmiddellijk naar Engeland moest vertrekken, als hij hedenavond vóór acht uur niet terug mocht zijn. Ge begrijpt zeker, Miss Wilson, wat dat beteekende. Ik heb het dadelijk begrepen! De Markies heeft echter niet geduëlleerd. Hij bevond zich in den verongelukten trein, die van Versailles op weg was naar Parijs en is gedood. Morgenochtend vertrek ik naar Londen om inspecteur Baxter zoo vlug mogelijk te kunnen meedeelen, wie feitelijk de inbreker Raffles is!

Het lichtte een oogenblik zeldzaam op in de oogten van de vrouwelijke detective.

— Dan hebt ge het moeilijke raadsel opgelost, riep zij uit, waarmee de Londensche politie zich al zoo lang heeft bezig gehouden en ge zult grooten dank oogsten!

De duizend pond sterling, die op het hoofd van den behendigen inbreker gezet zijn, zullen ook uw deel worden!

De schoone Adrienne lachte smalend.

— Dacht ge werkelijk Miss Wilson, dat ik

iets geef om die duizend pond sterling? Als ge mij wilt vergezellen naar Londen, is dat geld voor u!

Ik ben rijk! Mijn man, de Markies De Frontignac, behoorde tot de Fransche aristocratie. In de safe in de Engelsche Bank liggen millioenen, die thans mijn eigendom zijn!

Voor duizend pond sterling speelde ik niet voor spion.

— Ha, ik begrijp u! riep Miss Wilson uit. Het is u om iets anders te doen!

— Ja, ik zal u alles uitleggen, Miss Wilson, luister!

Inspecteur Baxter heeft mij zijn woord gegeven, dat hij, hetzelfde oogenblik waarin ik hem vertel wie John Raffles is, al de papieren, die mijn herkomst bewijzen, zal vernietigen!

— Inspecteur Baxter zal natuurlijk zijn woord houden, maar ik betwijfel, Madame, of ge wel ooit in de gelegenheid zult zijn dezen prijs te verdienen!

— Wie zou mij dat beletten? Ik draag het sleuteltje hier op mijn borst en ik weet uit den mond van mijn lieve man, dat het document in de safe ligt!

— Zeker. Nu hebt ge den sleutel nog in uw bezit, maar over een half uur zult ge hem misschien niet meer hebben!

— Maar waarom niet?

— Omdat dan Raffles zelf ook zal weten, dat uw echtgenoot overleden is en zijn maatregelen zal nemen. Hij heeft wel gevaarlijker en moeilijker inbraken gepleegd.

Adrienne verbleekte. Aan deze mogelijkheid had zij allerminst gedacht.

— Luister eens naar wat ik voorstel, Madame, zei nu de vrouwelijke detective, maakt het Raffles onmogelijk, hier in te breken om u den sleutel af te nemen!

— Wat moet ik dan doen? vroeg de Markiezin.

— Wacht geen oogenblik! antwoordde Miss Wilson. Vertrek onmiddellijk naar Londen!

— Hoe laat is het?

— Nog tien minuten vóór achten, Madame. De sneltrein naar Calais vertrekt om negen uur precies van het station; wij kunnen dus, zonder al te veel jagen, nog dien trein halen. Wij nemen een slaapwagen, zoodat ge niet alleen zijt. Overigens kunt ge volmaakt gerust zijn, mevrouw, ik zal bij u waken. Met zonsopgang is de trein trouwens al te Calais. Daar gaan we dadelijk op de boot en zijn eenige uren later reeds te Londen.

De Bank van Engeland blijft tot vijf uur 's avonds geopend, we hebben dus nog eenige uren den tijd!

Adrienne had opmerkzaam geluisterd. Eerst

had zij afwerende bewegingen gemaakt, maar langzamerhand was een en ander haar toch niet meer zoo dwaas voorgekomen.

Nu sprong zij op en op stelligen toon riep ze uit:

— Ge hebt gelijk, miss Wilson! Ik moet van deze gunstige gelegenheid gebruik maken!

Wacht mij hier! Ik ga mij kleeden, maar ben over vijf minuten terug. Intusschen kunt gij een auto opbellen, die ons naar het station kan brengen.

— Uitstekend, Madame!

De Markiezin ging de kamer uit en Miss Wilson bestelde telefonisch een auto.

Toen de deur achter de Markiezin was dichtgevallen, verscheen een spotlach om den mond van de vrouwelijke detective.

— Baxter is een slimmerd, fluisterde zij, hij heeft altijd vermoed, dat Raffles, de groote onbekende, geen gewone dief is, maar dat hij behoort tot de hoogste kringen. Daarom heeft hij ook die mooie avonturierster afgericht en haar in de voorname kringen geïntroduceerd!

Eenige oogenblikken later kwam Adrienne vlug het vertrek weer binnen, waarin de vrouwelijke detective wachtte.

Het mantelcostuum, dat zij nu droeg, kleedde haar prachtig en deed haar eigenaardige schoonheid nog des te beter uitkomen.

— Ik heb een reistasch laten inpakken, zei zij, waar alles in is, wat wij voor ons kort verblijf in Londen noodig hebben! Ge behoeft dus niet eerst naar uw hotel te gaan!

— Ik reis zooals ik ben! antwoordde miss Wilson, ik ben dat gewend.

— Kom dan gauw! De taxi staat voor!

Het tweetal snelden de trappen af en stapten in.

— De sleutel, markiezin?

— Dien draag ik op mijn borst, antwoordde Adrienne de Frontignac en zij glimlachte daarbij veelbeteekenend.

— — — — —

Een uur later keerde de markies De Frontignac in zijn paleis terug. Men bracht zijn stofelijk hulsel in den lijkauto van het hospitaal, tot groote verbazing en diepe droefheid van het personeel, dat door de markiezin niet eens op de hoogte was gebracht van de ramp.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK V.

DE BLINDE PASSAGIER.

In woeste vaart, met een snelheid waarvan de lezer zich nauwelijks een voorstelling kan maken, vloog de auto van Raffles door de straten van Parijs.

Raffles zat aan het stuur en had al zijn opmerkzaamheid noodig, om bij de heerschende duisternis in de straten van Parijs, geen ongeluk te veroorzaken.

Maar geen nood! Er bestond geen chauffeur, die het in handigheid won van Lister.

Zonder onderbreking liet hij hoorn en claxon werken.

Alles stooft ter zijde en menige vloek werd uitgestooten door haastig ter zijde springende wandelaars.

Eensklaps zagen eenige bereden politie-agenten den roekeloos voortjagenden wagen, zij gaven onmiddellijk hun paard de sporen en zetten den verwoeden automobilist achterna.

Naar het station! Naar het Gare du Lyon! Dat was de eenige gedachte, die Raffles in deze oogenblikken bezig hield.

Hij wist immers, dat zijn vrijheid er van af hing.

De chauffeur, die naast hem zat, zag zoo wit als een doek. Zoo'n dollen rit had hij nog nooit medegemaakt.

Maar de vreemdeling, die zijn plaats had ingenomen, wist niet van inhouden.

Zooals hij daar zat, de Engelsche aristocraat met het bleeke gezicht, waarin alle trekken gespannen waren, maakte hij volkomen den indruk van een man van ijzer en staal, wiens besluit door niets te veranderen is en die tot elken prijs zijn doel wil bereiken.

Gelukkig kende Raffles Parijs op z'n duimpje. Trouwens, hij was in alle wereldsteden volkomen thuis; niet alleen in Londen, waar hij woonde, maar ook in Parijs, Weenen, Berlijn, Madrid, Rome of Napels, zelfs in Konstantinopel, in alle groote steden van de Vereenigde Staten en ook in Teheran, de hoofdstad van Perzië, zou hij midden in den nacht den weg

hebben kunnen vinden.

— Nog een kwartier, dan ben ik er, mompelde hij.

Een blik op de auto-klok overtuigde hem, dat het kwart voor negen was.

Als een sneltrein vloog de auto door de straten.

Daar was het station! Nog een paar honderd meter! Toen, eensklaps, krak — krak —

Met een geweldigen zwaai vloog de auto op zij. Een lantaarn werd in de vaart meegesleurd en tegelijkertijd weerklonken angstkreten.

Een klein melkwagentje, dat uit een zijstraat kwam, had zich plotseling voor de auto bevonden en hoewel Raffles door een geweldigen ruk aan het stuurrad een directe botsing had weten te vermijden, kon hij niet voorkomen, dat de melkwagen, mitsgaders de bestuurder tegen den grond gesmaakt werden en de auto zelf tegen een lantaarnpaal reed, waardoor hij zelf en de chauffeur, die naast hem zat, er uit geslingerd werden.

De chauffeur was tamelijk zacht terecht gekomen tegen een der wielen, waarvan de luchtband zijn val gebroken had. Raffles echter beschreef een grooten boog door de lucht en de angstkreten, die men na de botsing hoorde, golden in hoofdzaak hem.

Men dacht niet anders of hij zou met het hoofd tegen de straatsteenen verpletterd worden.

Maar niets van dat alles gebeurde. Zelfs in zijn reis door de lucht verloor Raffles zijn tegenwoordigheid van geest niet. En zoo wist hij in die paar oogenblikken zijn lenig lichaam zoo te buigen en te strekken, dat hij, evenals een poes, op zijn voeten terecht kwam.

Door den schok echter verloor hij nog even zijn evenwicht en maakte met zijn partes posteriores kennis met het straatoppervlak. Maar hij had zich niet in het minst bezeerd.

Met één sprong stond hij tusschen de ruïnes door de botsing veroorzaakt en lichtte een man

op, die hevig bloedde uit een wonde aan het hoofd en ook een beenbreuk scheen te hebben opgelopen.

— Hoe heet je? vroeg Raffles, vlug, je zult er geen schade van hebben!

— Bastin Cavour, melkhandelaar uit Belleville bij Parijs, stamelde de ander — o, al mijn mooie spulletjes — pas vier weken getrouwd — en nu al —

— Wees stil, je zult er wel bij varen, heb geduld!

Daarna wendde hij zich tot den chauffeur, die met een meewarig gezicht het gebroken rommeltje aanzag, dat zoeven nog een snelle automobiel was geweest.

— Je naam? vroeg Raffles.

— Henri Frotté, Rue du Carmagnolle 17 Faubourg St. Jacques, Parijs, luidde het antwoord.

Maar de chauffeur had geen tijd om te zien of zijn adres juist genoteerd was, want voor hij uitgesproken was, was Raffles er met een geweldige vaart vandoor gegaan en liep zoo snel zijn lange, gespierde beenen hem dragen konden, naar het station.

De stationsklok wees reeds twee minuten voor negen.

Nog twee minuten! Honderdtwintig seconden!

Raffles rende als een bezetene! Geen mededinger naar den Marathon-prijs had die snelheid kunnen verbeteren.

Achter zich hoorde hij de joelende menigte, die hem na holde. Maar met reuzenschreden duwde hij ieder op zij, slingerde een spoorweg-beambte, die hem niet door wilde laten, omdat hij geen plaatsbewijs had, terzijde, sprong over het tourniquet en kwam op het perron, toen juist de conducteurs de zware portieren dichtgoiden van den sneltrein, die om negen uur naar Calais vertrok en zich juist in beweging zette.

Gelukkig! Vóór een der beamtten gelegenheid had hem tegen te houden, was hij over de rails gesprongen en klom nu aan den anderen kant, waar niemand hem kon zien op de treeplank en omklemde met vasten greep de kruk van een coupé-deur.

Sneller, steeds sneller begon de locomotief te rijden en voorzichtig, uiterst voorzichtig tastte Raffles langs de coupé-deuren, totdat hij een langen wagon had bereikt, waarin zich de slaapcoupé's bevonden.

Hij boog zich voorover en keek door een raampje naar binnen.

Maar meteen trok hij zijn hoofd ook weer terug. Hij keek bijna vlak in het gelaat van een baardig man, die een Turksche fez met zwarten kwast op het hoofd had, waaruit hij opmaakte,

dat een volgeling van Mohammed daar zijn tenten had opgeslagen. Hij verwachtte niet anders dan dat de Turk het raampje zou laten zakken om naar buiten te kijken teneinde zich aldus te vergewissen, wie zich daar zoo voor zijn coupé-raampje had vertoond. Hij bukte zich daarom zoo laag mogelijk en bleef een paar minuten in die houding.

Er gebeurde echter niets, waaruit Raffles afleidde, dat de man waarschijnlijk niets gezien had en ging nu weer behoedzaam verder.

Hij richtte zich nu voorzichtig op en zonder te veel van zijn hoofd voor het raampje te vertoonen, keek hij ook in den volgenden coupé.

Natuurlijk had hij zich niet vergist, toen hij vermoedde, dat Adrienne dienzelfden avond nog naar Londen zou vertrekken.

Daar zat zij! Neen, zij had er geen gras over laten groeien!

Zij was dus werkelijk reeds op weg naar Londen om het noodlottige document te halen.

Voorzichtig tastte Raffles verder naar den ingang van den coupé.

Dat was geen gemakkelijke taak, want de trein snelde thans voort het duizelingwekkende vaart, zoodat de Groote Onbekende ieder oogenblik dacht, dat hij door den heftigen tegenwind van de treeplank zou worden geslagen.

Maar, hoe grooter het gevaar, hoe sterker ook zijn zelfbeheersching.

Nu had hij de deur bereikt, die voerde naar de slaapcoupé's. Hij opende haar en trad geuischloos binnen.

Maar nu was het zaak om in den coupé, naast dien, waarin Adrienne vertoefde, den nacht te kunnen doorbrengen.

De conducteur van de slaapwagens naderde hem.

— Zoekt mijnheer iets? vroeg hij, alle plaatsen in den wagon zijn bezet.

— Luister eens, antwoordde Raffles, hier zijn duizend francs. Ik geef je die cadeau, maar ruim mij dan hier een plaatsje in.

— Maar meneer...

— Begrijp je dan niet, waarom het mij te doen is? Die mooie, jonge vrouw!

— Ha juist! De conducteur glimlachte. Die met die oudere dame reist!

— Zóó, is er een oudere dame bij. Nu, dat hindert niet. Als ik vannacht maar de afdeeling naast die mooie jonge vrouw krijgt,

— Neen, dat gaat niet, meneer!

— Waarom niet?

— Daar slaapt een Turk!

— Breng dien man dan ergens anders onder dak!

— Onmogelijk!

— Niets is onmogelijk! Ruim dien Turk uw eigen slaapvertrek in, als het niet anders gaat!

— Goed! mijnheer, dat wil ik wel doen! Maar onder welk voorwendsel?

— Laat dat maar aan mij over!

— Jawel, mijnheer, zegt u maar wat ik moet doen.

— Breng mij bij dien Turk!

De Groote Onbekende drukte nu den conducteur het beloofde bankbiljet in de hand.

Deze opende de deur van den coupé.

De groote, breedgeschouderde Turk, dien Raffles zoeven in het portierraampje had gezien, lag reeds te bed en snurkte.

— Maak hem wakker, fluisterde Raffles.

— Meneer! Wordt eens wakker! Hallo! De conducteur schudde den slapende heen en weer.

— Allah is Allah, wat is er? bromde de snorker met slaperige stem.

— Pardon, begon Raffles in het Turksch, het spijt mij geweldig, dat ik u moet lastig vallen. Maar daar er in uw coupé nog een tweede bed is —

— Oho! Ik heb voor een heelen coupé betaald! protesteerde de Turk.

— Volkomen waar en het is ook zeker mijn bedoeling niet geweest om u lastig te vallen, maar ik ben in Parijs plotseling ziek geworden. De doktoren constateerden, dat aanvallen van waanzin te wachten zijn en daarom heeft men mij, feitelijk tegen mijn zin, naar dezen trein gebracht, opdat ik zoodra mogelijk weer in Engeland, mijn geboorteland, terug zal zijn!

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken, of de Turk pakte zijn boeltje bij elkaar, schoot zijn overjas aan en verliet zoo snel mogelijk den slaapcoupé.

Glimlachend volgde hem de conducteur en buiten hoorde Raffles den in zijn rust gestoorde man nog vele Turksche vloeken uitstooten.

Raffles hoorde hoe hij tegen den conducteur beweerde dat hij er niet aan dacht, weer naar zijn coupé terug te gaan en de conducteur beduidde hem, dat hij wel voor een geschikt plaatsje zou zorgen.

Een paar minuten later werd alles weer stil.

Raffles schoof den grendel voor de deur.

Nu was hij alleen. Nu kon hij ongehinderd de taak, die hij zichzelf had opgelegd, volbrengen.

HOOFDSTUK VI.

AAN HET WERK.

Voorzichtig ging hij naar den wand, die zijn coupé van Adrienne's coupé scheidde.

Hij legde zijn oor hier tegen om te luisteren en daar de wanden vrij dun waren, kon hij letterlijk ieder woord verstaan.

— Ga nu wat slapen, madame, hoorde hij een volmaakt vreemde stem zeggen, ik zal wakker blijven!

— Zijt ge dan niet vermoeid, miss Wilson?

Dat was Adrienne's stem, die hij zoo dikwijls had gehoord.

— Moe? klonk het nu. Een detective mag nooit moe zijn en inspecteur Baxter heeft mij opgedragen, u te bewaken en te beschermen ten allen tijde.

— Ha zoo, een vrouwelijke detective, lachte

Raffles. En Baxter heeft haar naar Adrienne gezonden, opdat deze steeds een waakzaam persoon in haar buurt zou hebben.

Het spijt me voor hem, maar dan zal inspecteur Baxter ook weer eens leelijk voor den mal worden gehouden.

— Ik zal in het onderste bed gaan liggen, hoorde Raffles nu Adrienne weer zeggen. Gij kunt dan bovenin gaan liggen, want ook als ge niet slapen gaat, zal rust u toch goed doen!

Toen hoorde hij het ritselen van rokken en — was het verbeelding — het kwam hem voor, alsof een bekend parfum zijn reukorganen strelde.

— Hebt ge den sleutel nog, mevrouw? hoorde hij toen zeggen.

Nu spitste Raffles de ooren.

— Natuurlijk. Hij hangt aan een kettinkje op mijn borst.

Toen werd het een paar minuten stil en eenige oogenblikken later hoorde Raffles Adrienne nog met een slaperige stem zeggen:

— 't Is hier toch wel verrukkelijk tusschen de koele lakens. Zijt ge nog wakker, Miss Wilson?

— Natuurlijk! Mijn revolver ligt naast mij en ik denk niet aan slapen!

Toen hoorde Raffles niets meer dan de een-tonige regelmatige cadans van de spoorwegwielen op de rails.

— En nu zal ik het mij toch maar eens wat gemakkelijk gaan maken, mompelde Raffles voor zich heen, dat is me een dagje geweest. Eerst van iemand hooren, dat hij het geheim van mijn leven kent, dan als een dolleman door de straten van Parijs rennen, iemand bijna dooden, door hem onderste boven te rijden en ten slotte een eind op de treeplank van den sneltrein naar Calais meerijden.

— Oef!

Hij trok zijn gekleede jas uit, haalde een gouden sigarettenkoker te voorschijn en begon op z'n dooie gemak te rooken.

Hij wist, dat de sterke, prikkelende geur van deze Egyptische sigaretten zijn zenuwen staalde en met welbehagen blies hij de blauwe wolkjes voor zich uit.

Met halfgesloten oogen leunde hij achterover in de fluweelen kussens en door zijn lange, donkere wimpers tuurde hij nadenkend voor zich uit.

Daar in den coupé, naast hem, zoo dacht hij, lag nu de vrouw, die zijn gunsten versmaad en hem op het hart had getrap. Hij was haar totaal onverschillig geweest, evenals zoo velen andere het waren en nu ook weer ten slotte die arme markies de Frontignac. Het zou nu niet lang meer duren of die vrouw ging mooi weer spelen met het van haar echtgenoot geerfde fortuin. Hij zou er een oogje op houden, dat het geld niet al te roekeloos weggesmeten werd, want anders zou hij eens wat gaan halen voor zijn armen.

Maar dat had nog den tijd. Er was iets anders dat meer haast had en waarvoor hij zich thans in dezen trein bevond. Zij wist niet wie Raffles was, maar als hij haar liet gaan, zou dat zoo lang niet meer duren. Hij wist, dat zij hem was gaan haten en hem haar haat zou toonen, zoodra zij wist, dat Raffles en hij één en dezelfde persoon waren. Dat kon en dat mocht niet en daarom zou hij het haar dan ook beletten. Om dit te doen, behoefde hij eenvoudig zijn handwerk, dat hij tot in de perfectie verstond,

uit te efenen. En hij tastte even met zijn vingers naar zijn zakken, waarin hij wist, dat zich de noodige instrumenten en werktuigjes bevonden.

Toen hij eraan dacht, moest hij even glimlachen en haalde in zijn herinnering op, hoe hij nog maar kort geleden een instrumentje had uitgedacht en vervaardigd met zeer gewaardeerde hulp van zijn beste vriend Brand en dat hij hier in dit geval waarschijnlijk uitstekend zou kunnen gebruiken.

Hierdoor dacht hij eensklaps weer aan zijn vrienden, die hij zonder boodschap in het hotel te Parijs had moeten achterlaten en hij nam zich voor, zoodra hij te Londen zou zijn aangekomen, hen te telegrafeeren, opdat zij zouden weten waar hij zich bevond, en zij niet ongerust behoefden te zijn.

Zoo verstreek ruim een uur.

Toen stond hij op.

En nu aan het werk, Edward, fluisterde hij tot zichzelf, gelukkig heb ik steeds alles bij mij, wat ik noodig kan hebben.

Hij haalde uit zijn vest een juchtleeren étui te voorschijn.

Daaruit nam hij een klein fleschje, gevuld met een lichtkleurige vloeistof, een penseel, een stalen boor, een zaag, een breekijzer en een tang, alles van zeer klein formaat.

Om niet het minste geluid te veroorzaken, trok hij zijn lakschoenen uit en liep op de punten van zijn voeten naar den wand, die zijn coupé van Adrienne's verblijf scheidde en luissterde, of alles volkomen stil was geworden.

Ja, hij kon, nadat hij zijn oor tegen den wand had gedrukt, zelfs het regelmatig ademen hooren, dat uit het onderste bed kwam.

Nu kon hij aan het werk gaan!

Van zijn horlogeketting nam hij een gouden potlood en teekende een vierkantje tegen den wand op de plaats, waar deze het dunst was.

Daarna bestreek hij de plek met de vloeistof uit het fleschje, waarvoor hij het penseel gebruikte.

Dit experiment herhaalde hij tot vier keeren toen. Toen drukte hij met de duimen op de plek en al heel spoedig week het hout onder dien druk, een bewijs dat de tinctuur, waarmee de wand bestreken was, het hout totaal had opgelost.

Nu zette Raffles er de boor op.

Een regen van fijne houtsnippers daalde neer en voorzichtig blies Raffles het zaagsel van den wand en zijn kleeren.

Eenigen tijd werkte hij aldus geruischloos voort.

Nu moest hij probeeren of zijn werk gelukt was.

Hij haalde een lange speld uit zijn das. Het was een gouden sieraad, met een prachtigen diamant bezet.

De naald stak hij in den booromslag en toen kon hij, zonder eenige moeite, het sieraad tot een diepte van vijf centimeter in de opening steken.

Toen hij zoo diep gekomen was, hield hij de boor met een hand volkomen stil en drukte met den wijsvinger van zijn andere hand van boven tegen de naald.

Raffles luisterde aandachtig naar eenig geluid, maar indien deze beweging dat veroorzaakt had, dan was het zoo zwak geweest, dat zijn oor het niet had kunnen opvangen.

Het was Raffles aan te zien, dat hij in spanning verkeerde, want het was voor 't eerst, dat hij dit fijne instrumentje in toepassing bracht en hij wist natuurlijk niet of het onmiddellijk goed zou werken.

Zweetdruppels parelden hem op het voorhoofd, hoewel meer van spanning dan van vermoeienis en hij moest even blijven staan om op adem te komen.

Toen bracht hij zijn tweede hand weer naar het instrument en begon nu langzaam met wrikkende bewegingen de boor naar zich toe te halen.

Weldra speelde een glimlach van voldoening om zijn lippen.

Het instrumentje had gewerkt en goed ook. De gouden naald had aan het puntigste ondergedeelte een inklapbaren weerhaak, dien hij door een druk op de bovenzijde in werking had gesteld. De weerhaak had in het hout gegrepen en nu kon hij voorzichtig het bewerkte gedeelte naar zich toehalen.

Het gat in den wand was nu zoo groot, dat Raffles in den anderen coupé kon kijken.

Daar hij echter niet naar boven kon kijken, wist hij niet, of miss Wilson ook was ingeslapen, of dat ze misschien wakker lag.

Hij veronderstelde het laatste en besloot zeer voorzichtig te werk te gaan.

Hij kon miss Wilson niet zien, maar kon wel ongehinderd in Adrienne's legerstede kijken.

Zij was half gekleed en onder de kanten van haar japon kon Raffles het kettinkje en het sleuteltje zien schitteren.

Dat sleuteltje moest hij hebben als hij niet verloren wilde gaan.

Een diepe ademtocht ontsnapte zijn borst. Toen greep hij een nikkelen tangetje, opende het eenige keeren om te onderzoeken of het goed werkte en deed toen een zwart fluweelen masker voor de oogen.

Nu perste hij zijn lichaam tegen den wand en

stak beide handen, waarin hij het tangetje hield, door de opening.

Nu kwam het er op aan, voorzichtig te zijn! Een enkele verkeerde beweging en Adrienne zou ontwaken.

Misschien ook waakte de vrouwelijke detective nog.

Langzaam hief Raffles zijn hand op waarin hij de tang hield.

Zachtjes, nauwelijks merkbaar, raakte het tangetje den sleutel.

De trekken van Raffles spanden zich als die van een roofdier, zijn oogen fonkelden, maar zijn hand beefde niet.

Een kleine beweging, een enkel drukje — de tang had het gouden kettinkje doorgeknepen.

Het volgende oogenblik had Raffles het sleuteltje beetgepakt en terwijl de vrouwelijke detective zich luisterend over den rand van haar bed boog, roofde Raffles den sleutel. Als een slang gleeed zijn arm terug, terwijl hij zelf, diep ademhalend, met wijd geopende ogen zich van den wand verwijderde.

Zijn handen hielden den kostbaren sleutel vast, een kleinood, dat voor hem meer waard was dan alle schatten der wereld, want het vertegenwoordigde zijn eer, zijn vrijheid, misschien zijn leven.

Raffles echter was niet gewend, zich lang over te geven aan vreugdevolle overpeinzingen, als hem iets gelukt was.

Met een snelle beweging stak hij het sleuteltje in zijn zak, zette het stuk hout weer in de opening, stak een nieuwe sigaret op, trok lakschoenen en gekleede jas weer aan en overtuigde zich door een blik in den spiegel, dat hij er weer onberispelijk uitzag.

Hij begreep, dat hij niet in den slaapcoupé kon blijven en dat hij zich op het station te Londen niet aan Adrienne mocht vertoonen.

Hij moest zich dus vermommen.

Maar bij zijn overijld vertrek uit Parijs had hij zijn koffers in het hotel gelaten.

Hoe zou hij nu aan andere kleeren komen?

Nog geen vijf minuten had hij over dit laatste vraagstuk nagedacht, toen hij glimlachend opstond en den coupé verliet.

Nu wist hij, waar en hoe hij zich zou kunnen verkleeden.

Want toen hij langs de treeplank liep, had hij terwijl hij rier en daar naar binnen keek, in een der wagons een man zien zitten, die hem thans uit de verlegenheid kon helpen.

Deze man was een Poolsch koopman, die een lange kaftan droeg en een breedgeranden cylinder op het hoofd had.

Aan een der stations, waar de sneltrein

slechts één minuut stopte, werd de deur van zijn coupé geopend en een net gekleed heer trad binnen.

Hij groette hoffelijk en het duurde niet lang of het tweetal was in een geanimeerd gesprek gewikkeld.

De nieuwe reiziger sprak vloeiend Poolsch en de oude Pool was bijzonder in zijn nopjes, dat hij iemand ontmoette, die met hem zoo prettig kon converseeren. Hij vertelde, dat hij op weg was naar Londen, omdat een koopman, wien hij voor vele duizenden aan goederen had gestuurd, op het punt stond failliet te gaan.

— Ik zal zien, wat ik nog kan redden, zei de koopman uit Warschau, ik ben gelukkig nog op tijd gewaarschuwd, maar als ik morgen niet tijdig te Londen ben, verlies ik mijn geld en dan ben ik er ellendig aan toe!

Op mijn eerewoord, beste meneer, vervolgde de Pool met klagende stem, ik heb een vrouw en vier kinderen, het zou toch vreeselijk zijn, als die schurk mij straatarm maakte.

Zijn mede-reiziger antwoordde niet veel.

Hij haalde zijn cigarettenkoker te voorschijn en begon te rooken.

— Rookt ge niet? Kom, neem ook een sigaret, voegde hij zijn reisgenoot toe.

Hij had zijn gouden koker al weer gesloten en toen hij den Pool een sigaret aanbood, had hij het gouden voorwerp bliksemsnel omgedraaid.

Aan dien kant van den koker bevonden zich geheel andere cigarettens.

— Ja, graag, zei de Pool, uw sigaret heeft een fijn aroma.

Met welbehagen begon de man te dampen, terwijl hij zijn mede-reiziger van zijn kinderen begon te vertellen.

Maar plotseling begon de man allerlei wartaal te praten, zijn oogen knipperden, totdat hij ze heelemaal sloot en insliep.

— Wel te rusten, Moskowitsch, zei Raffles, die een van zijn bekende trucs had toegepast. Als je morgen niet op tijd in Londen aankomt, zul je er toch geen schade van hebben. Raffles vraagt nooit diensten voor niemand!

— — — — —

Toen de eerste zonnestralen de zee verlichtten, in wier onmiddellijke nabijheid het stationsgebouw lag, stopte de trein en een der eerste passagiers, die uitstapte, was een Poolsch koopman, die huiverend zijn kaftan om zich heen trok en wiens hoofd bijna verdronk in den veel te grooten cylinderhoed.

Hij was ook een der eersten, die op de wach-

tende boot stapten en den matroos in gebroken Engelsch vroeg:

— Ik ben doodziek, beste vriend! Breng mij gauw naar een hut!

— Ben je al zeeziek geworden, voordat de reis begint? lachte de zeeroob. Wel, voor geld en goede woorden kun je alles krijgen. Ga maar mee, ik zal je bij den steward brengen, die zal je wel een hut aanwijzen!

De Pool liep achter den matroos aan, maar bij de trap bleef hij even staan, alsof hij ver-rast was.

Een mooie brunette was aan dek gekomen en achter haar liep een andere dame — Adrienne en Miss Wilson. Zij liepen echter niet samen, maar een eind van elkaar af.

Toen zij elkander ontmoetten, maten de beide dames elkander met woedenden blik.

Raffles glimlachte in de schaduw van zijn geranden hoed.

— Ik begrijp die boosheid volkomen, dacht hij. Adrienne beschuldigt Miss Wilson van den diefstal en zegt, dat zij den sleutel heeft gestolen om hem aan inspecteur Baxter te kunnen geven.

Toen verdween de Pool van het dek en al heel gauw had hij zich teruggetrokken in zijn behagelijk ingerichte hut.

Precies op tijd, om drie uur in den namiddag, liep de boot de Theemsmonding binnen en bij de allereerste halte verliet de Pool het schip.

Hij liep vlak langs Adrienne heen.

Zij keek glimlachend naar de drukte op de kade en geen zweempje van teleurstelling over den diefstal was op haar gelaat te lezen.

— Wonderlijk, dacht Raffles, ik had gedacht, dat het verlies van het sleuteltje haar in de grootste opwindung zou brengen. Enfin, het sleuteltje is van mij!

Nauwelijks was Raffles aan wal gestapt, of hij nam een taxi en reed naar zijn prachtige woning in Cromwellstreet.

Hij had den chauffeur een goede fooi beloofd en deze bracht hem nu in korten tijd aan het doel, er schijnbaar niets vreemds in vindend dat een Poolsch koopman, in kaftan gehuld, de deur met een huissleutel opende.

Raffles keek op zijn polshorloge.

Het was tien minuten vóór vieren. Hij kon dus nog wat eten, zich verfrisschen en verkleeden. Vóór vijf uur moest hij aan de Engelsche Bank zijn.

Het was vijf minuten over half vijf, toen Raffles de Bank van Engeland betrad.

Hij ging direct naar het betreffende loket en zeide:

— Ik zou wel even in mijn safe willen gaan!

— Hebt ge den sleutel?

— Hier is hij, antwoordde Raffles en hij toonde het sleuteltje, dat hij in den afgelopen nacht door list had veroverd.

De beambte bekeek het sleuteltje eenige oogenblikken nauwkeurig en zei toen:

— Ge vergist u, mijnheer — dat is geen sleuteltje van een der safes van de Engelsche Bank!

Raffles stond als door den bliksem getroffen.

Dat was iets, waarop hij nooit had kunnen rekenen en het kostte hem alle moeite om een kreet van woede te onderdrukken.

Met wijd opengesperde oogen staarde hij naar het sleuteltje, dat hem zooveel moeite gekost had om te bemachtigen en dat nu waardeeloos voor hem bleek te zijn.

Nu begreep hij waarom Adrienne de Frontignac op de boot zoo rustig had geglimlacht.

HOOFDSTUK VII.

EEN LEVENDE DOODE.

Het was kwart voor vijf, toen Raffles weer op straat stond. Hij was een oogenblik besluiteloos, iets dat hem maar hoogst zelden overkwam.

Maar wie had er dan ook maar een moment aan kunnen denken, dat Adrienne de Frontignac niet het echte sleuteltje om den hals zou hebben gedragen.

Hij kon nu wel eenigszins vermoeden, waarom zij het gedaan had. Ook haar houding tegenover Miss Wilson op de Kanaalboot wees daarop.

Natuurlijk had de geslepen vrouw aan verraad gedacht en zelfs Miss Wilson niet vertrouwd. De gebeurtenissen hadden haar in het gelijk gesteld, zoo dacht zij waarschijnlijk, want zij had er natuurlijk niet de minste notie van dat haar het sleuteltje door een ander was afgenomen. Geen der beide vrouwen hadden in den slaapwagen iets ontdekt, dat op den

diefstal vanuit een anderen coupé wees.

Door den loop der gebeurtenissen was Adrienne de Frontignac thans niet meer onder bescherming van Miss Wilson. Zij had zich natuurlijk van haar geleidster vrij gemaakt en zou nu ongetwijfeld op eigen gelegenheid er op uit trekken om het document, dat de markies de Frontignac in de Bank had gedeponereerd, te voorschijn te brengen en daar haar voordeel mede te doen.

Aan dit alles dacht Raffles toen hij voor het Bankgebouw stond. Maar zijn overpeinzingen strekten zich nog verder uit. Wanneer zij het document in haar bezit zou hebben, ging zij natuurlijk zonder uitstel de politie daarvan in kennis stellen.

Dat moest voorkomen, het kostte wat het wilde.

Het was intusschen vijf minuten voor vijf geworden, zoodat er nog maar een paar minu-

ten hadden te verloopen om hem ten minste voor dezen dag veilig te stellen.

Geen zorgen voor morgen, was zijn lijfspreuk. Morgen zou hij wel weer verder zien.

Hij keek op zijn horloge en zag, dat het vier minuten voor vijf was. Wat kropen de wijzers langzaam! Het leek wel alsof ze eens zoo langzaam gingen als anders.

Misschien ging zijn horloge niet gelijk. In de buurt was een klokkenwinkel; hij wilde daar den waren tijd eens opnemen.

Hij liep er snel heen, telkens achter zich kijkend om den ingang van het Bankgebouw in het oog te houden en kwam tot de ontdekking, toen hij voor den klokkenmakerswinkel stond, dat zijn horloge inderdaad een minuut achter was.

Hij zette het gelijk en keerde toen weer op zijn schreden terug. Bij de Bank aangekomen, was het intusschen één minuut voor vijf geworden en hij zag verschillende ambtenaren in de vestibule reeds aanstalten maken om het gebouw te sluiten.

Eindelijk sloeg het vijf uur en punctueel, zooals dat bij groote lichamen steeds het geval is, werden de bureaux en loketten gesloten en begon het personeel zich door een zij-deur te verwijderen om naar huis te gaan.

Met een zucht van verlichting zag Raffles een der beambten de groote deuren naderen met een grooten massieven sleutel in zijn hand. Hij ging de voordeur grendelen.

Maar op hetzelfde oogenblik, dat Raffles zich wilde verwijderen, kwam een taxi met groote vaart aanrijden. De chauffeur stopte plotseling, maar nog vóór het rijtuig geheel en al stil stond, sprong daaruit een keurig gekleede dame, die blijkbaar aan groote opwinding ten prooi was, want zonder op het decorum te letten, tilde zij den rok van haar kleed op, om onbelemmerd de hardsteenen treden van de groote trap te kunnen opsnellen.

Raffles, die zich in een portiek had teruggetrokken, zag onmiddellijk dat het Adrienne de Frontignac was.

Bij de deur gekomen en deze willende doorgaan, ving de beambte, waarschijnlijk een huisbewaarder, die 's nachts in het Bankgebouw bleef om het te bewaken, haar op en vroeg wat zij wenschte.

— Ik moet even naar mijn safe, luidde het antwoord.

— Het spijt mij, mevrouw, maar ik mag u niet meer toelaten. Alle bureaux zijn gesloten. Morgenochtend om negen uur kunt u weer terecht.

— Het is maar voor één enkel oogenblik te doen en daar er mij veel aan gelegen is nog

hedenavond iets uit mijn loket te nemen, zal ik u vijf en twintig pond sterling geven, als ge mij nog even in de kluis kan laten.

— Ik ben maar een arm man, mevrouw en ik zou graag wat verdienen, maar mijn orders zijn zeer streng, hernam de man. Trouwens het zou u niets geven al liet ik u toe, want de kluis is met het tijdslot gesloten. Niemand, zelfs de directeur kan er nu niet in, zoodat ik u onge troost weg moet sturen.

Adrienne de Frontignac begreep, dat er niets aan te doen was en keerde zich om. Zij steeg weer in de taxi en voegde den chauffeur met een bleek gelaat, waaruit een groote teleurstelling sprak, toe:

— Hotel Cecil, Victoria Embankment.

Raffles, die zich goed verdekt in zijn schuilplaats had opgesteld, had de ooren gespitst om geen woord verloren te laten gaan. Hij knikte tevreden met het hoofd.

De taxi verwijderde zich in snelle vaart en terwijl hij de auto naogde, bedacht hij dat hij alle reden had om tevreden te zijn.

In de eerste plaats was hij veilig tot den volgenden dag, want uit de kluis van de Bank van Engeland viel niets te stelen. Dat wist hij. Maar bovendien was hij nu te weten gekomen, waar Adrienne in Londen logeerde en dat kon hem te pas komen bij zijn verdere plannen. Want zij was natuurlijk in het bezit van het kostbare sleuteltje.

En terwijl Raffles naar huis wandelde, kon hij niet nalaten te mompelen:

— Wacht maar dametje, ik zal je wel krijgen!

Na dit gezegd te hebben, sloeg hij den weg naar huis in, onder het wandelen nadenkend over hetgeen hem thans te doen stond.

Eensklaps scheen hem een denkbeeld in te vallen, want met een ruk hief hij het hoofd op en wandelde met veel krachtiger tred verder.

Onderweg liep hij nog even een hulp-telegraafkantoor in om een telegram te zenden naar Charles Dixon, Hotel d'Angleterre, Rue Rivoli, om zijn vriend er van in kennis te stellen, dat hij zich thans te Londen bevond en binnen enkele dagen hoopte naar Parijs te kunnen terugkeeren.

Intusschen had zich op het bureau van de Engelsche politie Scotland Yard aan het Thames-Embankment een geheel ander tooneel afgespeeld. Inspecteur Baxter had een half uurtje terug een telefoontje gekregen van Miss Wilson, dat zij te Londen was en dat zij direct een onderhoud met hem wilde hebben.

Inspecteur Baxter had zich reeds op de komst van Miss Wilson verheugd, want hij dacht niet anders, of hij zou iets naders omtrent het geheim, dat nog steeds den Grooten Onbekende, John Raffles, omhulde, te weten komen.

Nu was Miss Wilson op het bureau en in het cabinet van den inspecteur en men kan zich eenigszins voorstellen hoe boos en teleurgesteld deze politie-ambtenaar, die zich tot levenstaak gesteld had om Raffles te vangen, was.

— Dat is een ellendige geschiedenis, Miss Wilson, zei inspecteur Baxter op geërgerden toon, terwijl hij in zijn bureau op en neer liep.

Gij hebt u door die vrouw leelijk beet laten nemen!

— Ik ben volkomen onschuldig, inspecteur, verdedigde Miss Wilson zich. Zij heeft men verzekerd, dat ze den sleutel op de borst droeg en ik heb gedurende den ganschen nacht geen oog dichtgedaan om dien sleutel voortdurend te bewaken!

— Maar den volgenden morgen was hij toch verdwenen! zei Baxter vinnig.

— Zeker, hij was verdwenen en de markiezin beweerde halsstarrig, dat hij des nachts moest zijn gestolen! hernam Miss Wilson. Zij heeft mij er zelfs van beschuldigd, dat ik den diefstal had gepleegd.

— Fataal! bromde Baxter, want als het inderdaad waar is, dat de markies De Frontignac dit geweldige geheim heeft gekend, als hij inderdaad heeft geweten, wie zich verschuilt achter dien ellendigen John Raffles, dan is het vreeselijk, dat ons dit geheim nog niet geopenbaard is! Ik veronderstel, dat die Adrienne geen open kaart met ons wil spelen!

— Maar waarom zou ze dat niet? vroeg Miss Wilson.

— Dat weet ik niet! Maar ik zal strenge maatregelen nemen en morgen zelf naar Parijs gaan om met den markies De Frontignac te spreken!

— Dan komt ge te laat, inspecteur, glimlachte Miss Wilson, de markies heeft gisteren bij een spoorwegongeluk den dood gevonden!

— Dood? — allemachtig, dat was nog mijn laatste hoop — wat is er, mr. Brown?

Een der dienstdoende detectives was binnengekomen en overhandigde den inspecteur een visitekaartje met de woorden:

— Deze heer zou u graag even heel dringend willen spreken!

— Hij kan naar den bliksem loopen! Ik ben voor niemand te spreken! viel Baxter uit.

— Uitstekend! Ik zal het den markies zeggen!

— Markies? Welken markies?

— Wel, markies De Frontignac uit Parijs, leest u het kaartje maar!

Baxter trok een gezicht als een idioot. Hij wierp een blik op het visitekaartje en —

— De dooden staan weer uit hun graven op, Miss Wilson! lachte hij toen, ge hebt mij zoo juist verteld, dat de markies gisteren bij een spoorwegongeluk gedood is en dadelijk zult ge hem in levende lijve voor u zien!

Brown, zeg den markies, dat ik hem met groot genoegen zal ontvangen.

Een minuut later ging de deur open en in de uniform van een majoor van het Fransche leger, het kruis van het Legioen van Eer op de borst, trad markies de Frontignac de kamer binnen.

Baxter twijfelde er geen oogenblik aan, dat hij den markies voor zich zag.

Vijf jaar geleden gedurende het seizoen had hij hem eens gesproken en zich toen langen tijd met hem onderhouden, en het gebruijnde gelaat, met de even grijzende snor was den inspecteur van Scotland Yard niet uit het geheugen gegaan.

— Wel markies, zijt gij het inderdaad! riep Baxter uit, ge zijt dus niet dood?

— Dood? Ik? Zooals ge ziet, waarde inspecteur, leef ik nog.

— Ge zijt dus gisteren niet als slachtoffer van dat spoorwegongeluk gevallen?

— Een spoorwegongeluk? Aha. Wacht eens, daar gaat mij een licht op, nu begrijp ik alles. Deze leugen is waarschijnlijk uitgestrooid door het slechte wezen, dat ik tot gisteren nog mijn vrouw noemde, en dat, ik moet het tot mijn schande bekennen, nog mijn naam draagt!

Inspecteur Baxter en Miss Wilson keken elkander verstomd aan.

— Ge hebt dus wel droeve ervaringen met uw vrouw opgedaan? zei Baxter. Ja, geachte markies, vrouwen zijn een wonderlijk en meestal treurig hoofdstuk in het leven der mannen.

Het gelaat van den markies werd somber, en zijn stem klonk hard, toen hij voortging:

— Zoo schandelijk als ik werd nog nooit een man bedrogen! Ik heb deze vrouw lief gehad en iedere wensch van haar ijdel hart vervuld!

Ik was in de veronderstelling, dat ik een eerlijk meisje, van ouden doch verarmden adel naar het altaar had geleid! En nu...

Nu ben ik er achter gekomen, dat ik een deerne tot mijn vrouw heb gemaakt, eene verworpinge, die op zeventien-jarigen leeftijd naar Kairo werd verkwanseld en daar eenige jaren een allerellendigst bestaan heeft geleid. Ik stik van woede, als ik aan de schande denk, die over mijn hoofd is gekomen.

— Ik moet u tot mijn leedwezen mededeelen, markies, zei Baxter, dat alles uit het verleden van uw vrouw mij reeds lang bekend was,

maar er zijn gevallen, waarin zelfs de politie moet zwijgen!

— Maar thans vraag ik uw hulp, riep de markies uit, die mij thans niet mag en kan geweigerd worden, want deze vrouw staat op het punt om mij mijn vermogen te ontstelen en daarbij een bewijs te vernietigen, dat haar zelve in het tuchthuis zou kunnen brengen.

Baxter trok een gewichtig gezicht en knikte heftig met het hoofd.

Dat zijn zeker dingen, die aanleiding geven tot onmiddellijke inhechtenisneming van de voormalige Adrienne Faté, zei hij. Vertelt u mij eens, geachte markies, wat is er eigenlijk gebeurd?

— Zij heeft den sleutel van mijn safe in de Bank van Engeland gestolen, donderde de markies. Zij is daarmee naar Londen gevlucht en wil zich nu mijn schatten toeëigenen.

— Als wij het tenminste zoover laten komen, viel Baxter in.

— Bovendien beschuldig ik deze Adrienne Faté ervan, vervolgde de markies, dat zij vroeger in relatie heeft gestaan met den misdadiger, die zich Raffles noemt.

Ik vond een brief van haar, en toen ik dien wilde lezen, wierp zij zich voor mij op de knieën en bekende, dat zij een verhouding met den Grooten Onbekende had onderhouden en sindsdien wist, wie Raffles is.

Dat alles had zij in dien brief geschreven. Zij smeekte mij, onder een vloed van tranen, om den brief niet te openen en daar ik destijds nog veel van haar hield, vergaf ik haar alles, maar deponeerde den brief bij mijn vermogen in de safe op de Bank van Engeland.

Inspecteur Baxter wreef zich de handen.

— Prachtig, prachtig! zei hij op triomfante lijken toon. Nu slaan we twee vliegen in één klap. Die Adrienne Faté moet onmiddellijk gearresteerd worden.

— Zij logeert in Hotel Cecil.

— Gelukkig, miss Wilson, dat gij dit weet en dat we nu eindelijk eens zullen ontdekken, wie die schurk, die Raffles is! Nu zal ik de wereld eens toonen, wat inspecteur Baxter van Scotland Yard vermag! En zich naar de deur wendend, riep hij:

— Detective Brown!

De detective kwam binnen, Baxter nam voor zijn schrijftafel plaats en vulde een formulier in.

— Ga onmiddellijk naar Hotel Cecil. Hier is een bevel tot inhechtenisneming, ten name van Adrienne de Frontignac, geboren Adrienne Faté.

Arresteer die vrouw en breng haar naar Scotland Yard. Morgen vroeg, om zeven uur,

zal ik haar een kort verhoor doen ondergaan en haar voor den rechter van instructie brengen.

— Zoudt ge mij willen toestaan, vroeg nu de markies, om die inhechtenisneming bij te wonen?

— Zeker, met genoeg — Brown, de markies gaat met je mee! beval Baxter.

— En zoudt ge den detective willen opdragen, om die vrouw onmiddellijk den sleutel van mijn safe af te nemen en dien mij te overhandigen?

— Dat is niet meer dan recht en billijk, hernam Baxter. Brown zal u den sleutel geven en morgen vroeg, om zeven uur, verzoek ik u hier op Scotland Yard aanwezig te zijn. A propos, Brown, neem nog een paar detectives mee. De vrouw zal zich misschien verweren.

De detective verliet het bureau en de markies nam afscheid.

— Ge hebt mijn vermogen gered, inspecteur, zei hij.

— Ik deed niet anders dan mijn plicht, markies. De Londensche politie handelt steeds vlug en goed!

Een handdruk, nog een buiging voor de vrouwelijke detective en in militaire houding verliet markies De Frontignac het bureau.

Eenige minuten later gleden twee taxi's door de straten naar Hotel Cecil.

In de eerste zaten de markies met detective Brown, in de tweede zaten nog drie andere politiemannen.

Toen de eerste taxi het voorname hotel naderde, zei de markies op bewogen toon: Ik heb dat onwaardige schepsel te lief gehad — ik kan haar vernedering niet aanzien. Doe mij het genoeg, waarde Brown en breng mij den sleutel in de leeszaal. Ik zal u daar wachten.

Detective Brown vond dit uitstekend en de majoor ging, nadat zij uitgestapt waren, door de vestibule, de leeszaal binnen.

Tien minuten later zag hij door de glazen deuren, waarachter hij zich verdekt had opgesteld, hoe een vrouw, wier handen geboeid waren, onder hevig verzet, door de detectives in de taxi werd geduwd.

De majoor glimlachte.

Even later ging de deur van de leeszaal open en Brown trad binnen. Hij hield het sleuteltje in de opgeheven rechterhand.

— Als u blijft, majoor, zei hij, hier is het sleuteltje van uw safe. No. 77 staat er in gegraveerd.

— Juist, het is mijn sleuteltje. Ik dank u, mr. Brown en sta mij nu toe, dat ik u deze banknoot van honderd pond aanbied voor uw moeite.

De detective stak met verheugd gelaat het bankbiljet in zijn portefeuille.

— De markiezin heeft het ons anders niet gemakkelijk gemaakt, zei hij. Zij ging als een krankzinnige te keer. Maar het baatte niet. Wij hebben haar eenvoudig geboeid en aan den lijve gefouilleerd.

— En waar hebt ge het sleuteltje dan wel gevonden?

— Wij twijfelden er reeds aan het te zullen vinden, toen mij plotseling het hooge kapsel van de dame opviel. Ik dwong haar, dit los te maken en kletterend viel het sleuteltje op den vloer.

— Ge zijt een uitstekend politieman, mr. Brown, maar dat is ook geen wonder. In de leerschool van inspecteur Baxter moet ge het

wel tot zulk een hoogte brengen.

Even nadat Brown was vertrokken, verliet ook de majoor het hotel.

In een taxi liet hij zich naar Cromwellstreet brengen en verdween in het huis van Lord William Aberdeen, onder welken naam Raffles te Londen woonde.

Wat zou inspecteur Baxter wel voor een gezicht hebben gezet, als hij had kunnen zien, hoe de Fransche majoor zich de pruik en den valschen baard voor een spiegel afrukte en het fijne, geestige gelaat van Raffles te voorschijn kwam.

— Wie het laatst lacht, lacht het best, mompelde hij, toen hij het kostbare sleuteltje bekeek, want nu geloofde hij gewonnen spel te hebben.

HOOFDSTUK VII.

IN DE STALEN KLUIS ONDER DE AARDE.

De stalen kluizen van de Bank van Engeland zijn misschien de volmaakste afdeelingen van deze instelling. Vóór zij bestonden, was er eigenlijk geen volmaakt veilige bewaarplaats voor kostbaarheden en effecten. In Dakota in het Noorden van de Vereenigde Staten was een safe, die men voor inbraak-vrij had gehouden, door slimme dieven ondermijnd en uitgeplunderd. En in Engeland was zoo'n safe door een valschen sleutel eenvoudig geopend.

Tegen dergelijke verrassingen zijn de in het jaar 1887 vervaardigde inbraak-, vuur- en waternvrije kluizen in de „Bank of England” volkomen beveiligd.

Om deze kluizen te kunnen benaderen, gaat men eerst door een zware ijzeren deur, en nadat men zijn naam in een boek heeft geschreven, gaat men per lift 40 voet diep onder de aarde. De temperatuur is hier nooit onder 70 graden Fahrenheit.

Als men de lift heeft verlaten, loopt men een gang door.

Weer moet men nu zijn naam in een boek schrijven, en dan eerst worden de zware sloten van een massieve, stalen kluis geopend.

De klant treedt binnen en het is dan aan hem zelf overgelaten om het nummer van zijn safe te zoeken en deze met zijn sleutel te openen.

De bezoekers worden alleen tusschen negen uur des morgens en vijf uur s' middags toegelaten.

Op ieder ander uur van den dag en ook des Zaterdagmiddags is het niet mogelijk een sleutel in een der stalen kluizen om te draaien.

Het safe-deposit systeem van de Bank werkt namelijk op een tijdslot, hetgeen het mogelijk maakt, dat op een zeker van te voren vast te stellen tijdstip geen enkel slot meer werkt, nl.

door het tijdslot op een zeker uur te stellen, als wanneer alle schoten automatisch door een stalen klauw worden vastgehouden, welke klauw pas loslaat op een eveneens van te voren vast te stellen uur.

Door het tijdslot in te stellen op vijf uur tot negen uur, is het onmogelijk om in den tijd, gelegen tusschen deze twee uren, ook maar één safe te openen.

Het systeem was prachtig en werkte tot zeer groote voldoening van den directeur en safehouders, maar toch was er één groot nadeel aan verbonden en wel dit, dat wanneer een der safes van binnen werd gesloten alle safes gesloten bleven tot dat men de deur van de binnenzijde weer opendeede.

Gebeurde dit niet, dan moest men wachten tot het eerstvolgende vastgestelde uur van het tijdslot.

Dit was natuurlijk een inconvenient, maar daar het nimmer voorkwam, dat men een safe-deur van binnen afsloot, daar dit volmaakt overbodig was en men het bovendien in de tamelijk nauwe ruimte zonder luchtverversching niet lang kon uithouden, had men er nog nooit last van ondervonden en er dan ook nooit aan gedacht dit systeem te verbeteren.

Raffles bevond zich den volgenden morgen even over negen, in de kluis van de Bank van Engeland veertig voet onder de aarde en stond voor de stalen deur, waarop het No. 77 prijkte.

— Eindelijk, mompelde hij, en stak den sleutel in het slot. In hetzelfde oogenblik bevond hij zich in een electrisch verlichte ruimte, met een zoldering van blank staal. De vloer was van cement, want de architect had aangenomen, dat uit de onderwereld geen geest naar boven

kon stijgen om in een der safes een visite af te gaan steken.

Raffles keek eens om zich heen in de kleine vierkante ruimte.

Het was hem, alsof hij zich in een gevangeniscel van de Inquisitie bevond. Hij had den kostbaren sleutel uit het slot genomen, en liet de stalen deur aan staan.

Bij het schijnsel der elektrische lamp opende hij de verschillende vakken. Goud en banknoten, brillanten en oude kostbare steenen, waardevolle papieren en akten lagen voor hem, en hij berekende, dat hier zeker voor 20 miljoen francs waarde opgestapeld lag.

Maar geld of juweelen was het ditmaal niet, dat hem in de eerste plaats belang inboezemde. Hij zocht den brief, die zoo noodlottig voor hem had kunnen worden en die de bekentenis van Markies de Frontignac behelsde.

Eindelijk, nadat hij een minuut of tien gezocht had, zag hij een geel geworden brief in een kastje liggen. Met bevende hand opende hij de enveloppe.

Hij had gevonden, wat hij zocht.

En nu vlug weg, wie weet hoe spoedig de dwaling van inspecteur Baxter was opgehelderd. Iedere minuut was kostbaar.

Bliksemsnel borg hij den brief in zijn borstzak en vulde zijn zakken met banknoten van hooge waarde.

Toen ging hij naar de deur, opende deze, en —

Een kreet van schrik bestierf hem op de lippen, want op nog geen tien pas afstands van de deur der kluis zag hij Baxter staan, vergezeld door een vijftal detectives, en naast den inspecteur van Scotland Yard stond — Adrienne.

Slechts één enkel oogenblik had Raffles voor de deur naar buiten gekeken, te kort, dan dat Baxter hem had kunnen herkennen.

Maar wel had hij natuurlijk gezien, dat iemand op het punt stond, de kluis te verlaten.

— Blijf staan schurk, en geef je over, riep Baxter, die aanstonds toesnelde, terwijl hij zijn revolver omhoog hield. Als je niet de duivel in eigen persoon bent, dan ben je Raffles de meester-dief!

Een schot klonk, maar de kogel ketste tegen de stalen deur, die Raffles met geweld achter zich in het slot had geworpen, en sloeg tegen den cementen vloer, waarvan de stukken afvlogen.

— Doe de deur open, hoorde Raffles den inspecteur schreeuwen. Wij hebben je en ditmaal kan je ons niet ontsnappen.

— Wij hebben geen sleutel van de deur, antwoordde een stem. Niemand heeft een sleutel

van de deur, zelfs de directeuren van de Bank niet.

— Dan moet de deur worden ingeslagen, klonk Baxter's stem.

— Dat is niet mogelijk — deze stalen deuren zijn niet met geweld te verbrijzelen. Dat is juist de betrouwbaarheid van onze safes, klonk de stem.

— Maar wij moeten toch binnen!

— Ik zal u het systeem verklaren, antwoordde de kalme stem. En nu werd er langen tijd zacht gesproken.

— Deze deur gaat vanzelf weer open, maar eerst vanmiddag om vijf uur, hoorde Raffles ten slotte zeggen.

— Zoolang kan ik niet wachten, zei Baxter, ongeduldig. Weet je wat, Brown, haal Hopkins, die wij gisteren wegens inbraak gearresteerd hebben. Het heet voor hem kinderwerk te zijn, deze geldkast open te breken!

— Hopkins! dacht Raffles, dat is nog een oude bekende van me. Hij had als Raffles vaak genoeg met hem te doen gehad.

Dat was nog zoo'n kwaad idee niet van Baxter, en Raffles begreep, dat Hopkins hem zeker niet aan de politie zou verraden, maar hoe moest hij hem doen weten, dat hij het was, die in de safe zat. Dat was nog zoo eenvoudig niet en Raffles leunde met zijn schouders tegen de stalen deur om daar eens kalm over na te denken.

Maar hoe hij zijn hersens ook pijnigde, er wilde hem geen enkel goed plan te binnen schieten.

Een half uur verliep. Het was nu stil geworden in de kluis en een ander minder ervaren man zou misschien op de gedachte gekomen zijn eens een kijkje te nemen buiten de safe om te zien of hij niet langs den gewonen weg ontsnappen kon, maar Raffles was te geroutineerd om daar niet een valstrik achter te zoeken. Natuurlijk was Baxter met zijn mannetjes nog wel degelijk aanwezig en hielden zich alleen maar zoo stil in de hoop, dat de opgeslotene er even uit zou komen, in welk geval hij er natuurlijk vast en zeker bij zou zijn.

Raffles waagde dus niets van dien aard en wachtte kalm af wat er gebeuren ging. Hij vond zijn positie op het oogenblik alles behalve gunstig en was werkelijk somber gestemd. Daarbij kwam, dat hij bemerkte, dat de lucht in de safe hoe langer hoe slechter werd. Dat kon natuurlijk verbeelding zijn, want zoo heel erg lang was hij nog niet in die nauwe ruimte opgesloten, maar verbeelding of niet, zijn ademhaling ging lang zoo gemakkelijk niet meer als eerst en hij kreeg hoofdpijn.

Nu plotseling hoorde hij weer stemmen. Hij

luisterde even heel scherp. Ja, er was geen twijfel aan, dat was de stem van den vermaarden inbreker Hopkins.

Dit ontrukte hem weer aan zijn somber gepeins. Hij zou wel willen weten of deze beruchte dief er werkelijk in zou slagen de deur te openen. Hij dacht wel van niet, maar men kon nooit weten en dan diende hij hem er van in kennis te stellen, dat hij, Raffles, in de safe zat.

— Hopkins, je moet deze deur voor ons openmaken, hoorde hij Baxter tot den tuchthuisboef zeggen en als het je lukt, zal ik je je vrijheid teruggeven.

— Dat laat zich hooren, zei de inbreker, ik zal het gevalletje eerst eens onderzoeken.

Hopkins klopte en hamerde tegen de deur en verklaarde toen, dat hij niets kon uitrichten.

Baxter werd razend.

— Ik geef je nog 200 pond extra, beloofde hij, als het je gelukt binnen het uur de safe te openen.

— En heb ik niets anders te doen, dan die deur open te maken? vroeg de schelm met een eigenaardig glimlachje.

— Niets anders, zei Baxter.

— Goed, dan zal ik het doen. Ik ben van plan — hij nam Baxter mee voor de groote staande klok, om met een soort tang den slinger af te knijpen, zonder de klok te laten stil staan, zoodat deze dan met veel grootere snelheid kan loopen en binnen drie kwartier het zoover gebracht heeft, dat ze het vijfde uur van den middag aanwijst.

Dan gaat de deuren open en krijg ik mijn geld en mijn vrijheid. Geef me nu een smeltkroesje en den zak, dien ik heb meegebracht, daar zitten mijn instrumenten in.

— Prachtig! riep Baxter uit op vroolijken toon, dan zal Raffles ons tóch niet ontsnappen!

Hopkins aarzelde nu plotseling. Raffles! Zat Raffles in de safe? Maar dan moest hij hem redden. Opeens onderdrukte hij een glimlachje.

— Ik stel nóg een voorwaarde, inspecteur, zei hij, alle personen moeten hier uit de gang weg, nu ja, ik wil me niet graag in de kaart laten kijken!

Ook op deze voorwaarde ging Baxter in.

Een paar minuten later was Hopkins alleen in de gang en als de weerlicht ging hij naar de deur der safe.

— Raffles! riep hij, kan je me verstaan?

Raffles, die gehoord had, dat Baxter zelf aan Hopkins had verraden wie er in de safe zat, begreep dat de inbreker hem niet in den steek zou laten en antwoordde op verheugden toon:

— Ja, Hopkins, ik kan je verstaan.

— Je kunt vluchten! Luister goed! Al een

jaar ongeveer ben ik bezig, om in deze kluis in te breken.

Als een mol heb ik een gat gegraven tot aan den cementvloer. Nog één weekje arbeid en alles was in orde geweest. Maar ik ben in den val geloopt en gisteren gearresteerd.

Doe nu even de deur open, dan zal ik je moker en breekijzer geven.

Zoo, verbrijzel daarmee den cementen vloer, je hebt er niet meer dan drie kwartier werk aan, laat je dan in den kuil vallen, dien je zult zien.

Je komt uit bij een oude kanaalgang en als je dan verder loopt, belandt je in Greenwich Road, in een oud vat, dat op de binnenplaats staat van Bob, den boevenwaard. Dan ben je gered — heb je me begrepen?

— Natuurlijk, Hopkins! Dank je wel, en Raffles zal je niet vergeten.

— Good bye, Raffles, wat zal die Baxter straks een snoet trekken. Ik lach me een ongeluk!

Raffles werkte een half uur als een koelie. Maar toe ook was hij klaar.

Het was ook hoog tijd, want daar buiten hoorde hij Hopkins reeds zeggen:

— Zie maar, heeren, de slinger is al afgeknipt. Nog tien minuten en de klok zal het uur aanwijzen, waarop de deuren zich openen.

— Nog tien minuten, juichte Baxter, dan zal de wereld eindelijk weten, wie de Groote Onbekende is.

— En dan zal ik gewroken zijn, jubelde Adrienne.

In gespannen aandacht wachtte men op het verstrijken der minuten.

— Hoe lang nog, Hopkins? vroeg Baxter ongeduldig.

— Nog twee minuten! Nog één minuut, nog dertig seconden — nog tien — nog vijf en nu —

Een dof geklik-klak en de klauwen waren van de schoten afgesprongen. Baxter snelde naar de bewuste safedeur en rukte haar open.

— Handen op, Raffles, of je bent een lijk, donderde Baxter, wij — —

De woorden bestierven hem op de lippen.

En Hopkins beet zich de lippen tot bloedens toe om niet in lachen uit te barsten.

— Gevlucht! gilte Baxter, die purper werd van woede. Raffles is gevlucht — door den vloer is hij ter helle gevaren — kijkt — kijkt met eigen oogen!

— Maar ik, viel Hopkins in, ik heb mijn plicht gedaan, inspecteur, ik krijg toch eerlijk tweehonderd pond en mijn vrijheid!

— Je krijgt wat ik je beloofd heb, maar nog drieduizend pond kan je verdienen, als je mij dien Raffles ook nog brengt!

— Ja, inspecteur, antwoordde Hopkins, schouderophalend, dat gaat boven mijn macht — die doet wat hij wil en is niet te pakken, maar daarvoor is hij ook Raffles, de koning der inbrekers!

— En wat nog veel erger is, voegde Baxter er aan toe met de wanhoop in zijn stem, hij is en blijft — de Grootte Onbekende!

— — — — —
Acht dagen later waren er drie zeer gelukkige menschen op de wereld.

Een was de melkslijter Bastien Cavour in

het dorpje Belleville onder den rook van Parijs, want hem werden anoniem vijftigduizend francs gezonden.

De tweede was de Poolsche koopman Moskowitsch van Warschau, die twintigduizend roebel schadevergoeding kreeg, omdat hij een dag te laat in Londen was aangekomen.

En de derde was Henri Frotté te Parijs, die een som gezonden kreeg, voldoende om desnoods drie nieuwe automobielen te kopen in de plaats voor de eene, die vernield was.

In de drie gevallen was de afzender der groote bedragen — „de Grootte Onbekende”.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor. De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huisdieren, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!“ Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf“ is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.
*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

